

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
 Nr. 30, dd. 24 mei 1984.
 V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
 3000 Leuven. Tel. 016/22 44 38.

KRINGEN	Eksamenopvang	1
	Kringbladen	8
	Verkiezingen	9
VETO	Interview	10
KULTUUR	Terrasfilms	5
	Roland Strubbe	13
	't Stuc	14
	Ginsberg	15
	Strips, boeken	18
LEUVEN	Buurtwerk	4
POLITIEK	Eur. verkiezingen ...	12
	El Salvador	17
	Florennes	17
	Paus	13
	2
	20

EN VERDER

ASR	Brieven	2
SOCIAAL	studenten overbodig	1
	Huisvesting	3
	Diergeneeskunde ...	6
	Numerus Clausus ...	7
	RELIGIE	
	LEZERS	
	AGENDA	

Worden studenten overbodig?

Premier Martens noemt zijn spaarplan evenwichtig omdat geen enkele geleiding aan zijn spaarwoede ont-snapt. Ook de universiteiten niet, want wat zei onze Wilfried in zijn spaarplan-regeringsverklaring dd. 15 maart jl.? "Wat de universiteiten betreft zal aan een interuniversitair comitéte gevraagd worden voorstellen te doen [om te rationaliseren]. Bij gebrek aan valabele voorstellen binnen de twee maanden zullen langs wettelijke weg maatregelen genomen worden."

Ondertussen is dit interuniversitair comitéte samengesteld. Aan Vlaamse zijde bestaat het uit het bureau van de VUR. De opdracht die dit comitéte gekregen heeft is om via rationalisering reëel te besparen, zodat, indien men konform blijft aan de bedoeling van de onderwijsbesparingen, "de loonmassa tegen einde 1986 met 3,5% verminderd is".

Over de inhoud van die rationalizatielopdracht is niets geweten. Vermoedens rijzen dat er helemaal geen inhoud is, maar enkel het doel: geld opbrengen. Toch kunnen wij niet nalaten erover te speculeren.

Hakbijl

De eerste mogelijkheid zou zijn die richtingen te schrappen die de minimum-bezettingen niet halen. In Vlaanderen zou dit enkel voor sommige richtingen opgaan, vooral aan de ULA, maar ook aan de VUB. De perskampanje van de Antwerpse universiteiten van einde maart waarin zij

samen naar buiten komen als de derde Vlaamse universiteit, wijst op enige zenuwachtigheid vanuit deze hoek en de behoefte aan voorkomende beveiliging. De VUB houdt zich gedeisd en voelt zich waarschijnlijk veilig in zijn unieke statuut van enige vrijzinnige universiteit. Overigens hebben beide uniëfs nog alle redenen om eerst beschuldigend te wijzen naar de andere kant van de taalgrens.

Vervolgens zou men kunnen vermoeden dat de hakbijl vooral zal toeslaan in de kleine universiteiten die over minder macht en bescherming beschikken en die relatief duurder zijn. Hun troeven zijn echter het sukses dat zij in wervingskampanjes blijven boeken en de kleinschalige pedagogische aanpak die zij propageren. Ook spelen regionale motieven mee: zo zal men waarschijnlijk niet raken aan de positie van het LUC, gezien de specifieke situatie van Limburg dat zich door het regeringsbeleid van de laatste jaren al genoeg achtergesteld voelt.

Wildgroei en onderbevolking

Maar uiteindelijk verwijzen de kleine uniëfs, die gemakkelijk in elke bedreiging de hand van de grotere broers zien, naar de grote universiteiten waar ook de grote verspillingen zouden gebeuren. Men verwijst dan naar de wildgroei in en de massa aan 3de cyclus programma's en het gebrek aan interuniversitaire coördinatie. Men attendeert op marginale en systematische onderbevolkte richtingen die aan verschillende universiteiten tegelijk bestaan, zoals bijvoorbeeld sinologie, slavistiek,... Misschien zal men daar rationaliseren en pakketten verdelen over de verschillende universiteiten.

En dan is er ook nog de herhaalde heibel van diverse beroepsorganisaties

Ook aan de universiteit kan men met rationaliseren alle kanten op...

(foto Veto)

die het zogenaamde "overaanbod" van studenten in hun richtingen vaak wijten aan het "overaanbod" op de onderwijsmarkt. Zie bijvoorbeeld de herrie onlangs van de tandartsen in verband met de opleidingen in Limburg en Antwerpen.

Maar — en vooral wanneer dit interuniversitair comitéte niet tot overeenstemming komt — is er de specifieke situatie van de Rijksuniversiteiten, waar de minister veel gemakkelijker rechtstreeks kan ingrijpen en besparen. Vooral het RUCa voelt zich, als kleine rijksuniversiteit, zeer sterk bedreigd: de kandidaturen diegeneeskunde worden door velen als een anomalie beschouwd die moet verdwijnen; de richting economie als een vreemde eend in de — voor de rest

positief-wetenschappelijke — bijt en als een verspilling, gezien in Antwerpen ook de UFSIA economie docert. Er zouden zelfs sterke stemmen opgaan om de richting wis- en natuurkunde te schrappen, de richting bij uitstek waar het RUCa prat op gaat.

Delikaat

Kortom, met rationaliseren aan de universiteiten kan men vele kanten op. Dit alles wordt nog een extra vertroebeld door "ideologische" of "levensbeschouwelijke" machtsverhoudingen en door de Vlaams-Waalse tegenstellingen. Daarbij komen ook nog de meer duistere belangvermengingen, die het onderwijsbelang beoedelen met individuele, korporatistische of politieke motieven.

Eén ding is zeker: rationaliseren is een delikate kwestie. Het is in alle geval een beperken van de totale onderwijskapaciteit. Zolang het bij een wegwerken van een overcapaciteit blijft, hoeft er nog niets aan de hand te

zijn. Maar wanneer het om een wezenlijke capaciteitsvermindering gaat, voert men tegelijk een numerus clausus in. Zo zei de VUR in 1980, toen zij nog om principiële gronden tegen een numerus clausus was, dat een numerus clausus echter wel verantwoord is "wanneer in een instelling de kwaliteit van de opleiding in het gedrang komt door een te groot aantal studenten voor een beperkte opnamecapaciteit."

Tot slot rest ons de vaststelling dat deze belangrijke wijzigingen andermaal gebeuren buiten elke politieke discussie om. Dat onderwijs ook een belangrijke maatschappelijke functie heeft en dat studenten en eerste belanghebbende partij zijn, wordt botweg genegeerd. Jongeren worden enkel nog beschouwd als het vervelend bijproduct van het onderwijs. Een bijproduct waarvoor eigenlijk geen plaats is in de maatschappij, gewoon omdat zij er geen plaats voor wil maken.

Frank Uyttendaele

Nieuws van het front

Op 14 mei was het de voorlaatste Akademische Raad van dit schooljaar. Voor de studenten was het belangrijkste agendapunt opnieuw het voorstel van de VUR (Vlaamse Interuniversitaire Raad) tot hervorming van de aggregatie voor het Hoger Sekundair Onderwijs. (zie uitgebreid Veto nr. 22 en 23)

Op één van de vorige vergaderingen waren heel wat bezwaren gezegd tegen de tekst van de VUR-werkgroep, waaronder vooral het invoeren van een aggregatie-attest op de korrel werd genomen. Dit attest zou men pas kunnen krijgen na één jaar 'stage'-lopen in een school en bij de uiteindelijke evaluatie zou vooral de schooldirectie betrokken worden. Ook de Algemene Vergadering van de Kringraad stuurde een herwerkte versie van zijn eerste tekst in (Veto nr. 23). In deze tekst wordt de visie van Kringraad op de aggregatieopleiding gepresenteerd in drie etappes: 1 De preservice waarin wordt gepleit voor een meer praktijkgerichte lerarenopleiding binnen de grenzen van de studiedruk en met een goed

overwogen integratie van de aggregatie binnen het normale curriculum.

2 Een op te richten Interfakultair Centrum voor de Aggregatie (ICA) moet als overlegcentrum voor de aggregatieopleiding gaan fungeren. Het moet beschikken over een zekere mate van zelfstandigheid en dus over eigen financiële middelen en een minimum aan eigen personeel. Verder moet ook hier de nodige nadruk worden gelegd op de interdisciplinariteit.

3 De aanvangsbegeleiding van de kersverse leerkrachten moet niet zoals de preservice, praktijkgericht zijn. Er mag geen evaluatie aan gekoppeld worden. Bovendien kan zij best verzorgd worden door de vakgroepen van de school.

Groepsvoorzitter Debrock van Humane Wetenschappen bundelde de verschillende reacties op de VUR-nota. Uit de beschikbare teksten bleek wel eensgezindheid wat betreft de bezorgdheid over de lerarenopleiding. Maar toch was er geen eensgezindheid over de functie en het statuut van het ICA noch over de

adviezen in verband met de preservice-opleiding (o.a. de te programmeren vakken en het probleem van de studiedruk) en over de eigenlijke inservice-training en aanvangsbegeleiding en de financiering ervan waren de meeste teksten, op de Kringraad-nota na, vrij vaag. Groepsvoorzitter Debrock besloot dan ook: "Quot homines, tot sententiae!"

Toch zal de Akademische Raad een brief richten aan minister Coens waarin aandacht wordt gevraagd voor de onbestaande financiering van de lerarenopleiding en waarin de Universiteit de volledige verantwoordelijkheid opeist over het einddiploma van de gegregerede. Debrock raadde de studenten ook aan de Kringraad-nota rechtstreeks naar de minister te sturen.

Op de vraag van de studenten, of nu het ogenblik niet was aangebroken, dat ook de Akademische Raad van de KUL een visie over de heta hangijzers van de aggregatie zou uitwerken, werd geantwoord dat eerst de reactie van de minister moet afgewacht worden. Of dit dan een goede strategie is, valt wel te betwijfelen.

Bart De Moor

Eksamenopvang door studenten

Gejammer, geweeklaag en andere soortgelijke zaken willen wel eens meer voorkomen in de maanden juni en juli. Niet alleen de periode van de beginnende bosbranden, maar ook die van de oververhitte geesten. Hulpinstanties draaien op volle toeren. En waar in het ene geval de brandweer de redder in nood vormt, is dat in het andere vaak een ombudsman, een monitor of het medisch centrum en UP. In heel wat gevallen geeft dit voldoende voldoening, maar toch hebben

'alternatieven' ook heel wat te doen. Zo willen studenten zelf wel eens een medestudent een handje toesteken.

In peda's en gemeenschapshuizen wordt tijdens examenperiodes op spontane wijze bijstand geleverd. Maar soms blijft de spontaneïteit ook wel eens in gebreke. Daarom wordt op sommige kringen een studentenbegeleidingssysteem 'geinstitutionaliseerd', al was het ook al maar om privé-kolstudenten uit de nood te helpen. Eén variatie die bestaat, vormt het peter-metersysteem. In sommige fakulteiten worden eerstejaars immers (vervolg op p. 9)

LEZERSBRIEVEN

Kuijpers

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de eerste verdieping van 't Stuc, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

In Veto nr. 29 houdt Koen De Visscher een klaagzang over schermseltingen in de Jongerenmars tegen Vujo-leden en W.Kuijpers.

Natuurlijk moet zo'n betoging verdraagzaam zijn tegenover allerlei groeperingen. Maar wat komt Kuijpers doen op een mars van werklozen? De man is parlements lid én kwestor én eerste schepen te Herent én leraar in twee scholen enzoverder. Maar ja, reclame voor de Europese verkiezingen, niet? Want Europrofiteur wil zo iemand nog wel erbij: nog eens twee miljoen per jaar...

Spaar ons van zulke 'werklozen'! Denkt hij dat we zo dom zijn?

Luk Matthijs

Terug naar de tijd van Rodenbach?

Klio — De kring van de studenten klassieke Filologie en Oude geschiedenis heeft zijn verkiezingen achter de rug: voor een klein publiek kreeg ieder

team de kans zijn 'programma' voor te stellen, al dan niet op een ludieke wijze. Een nieuwigheid dit jaar was dat voor de meeste posten teams van twee mensen samen opkwamen, om zo een betere dienstverlening te kunnen bieden. Slechts voor de post kultuur waren er twee teams opgekomen. Het was dus ook enkel hier dat er enige spanning was bij de verkiezing, alle andere werden zonder veel tegenstemmen aanvaard.

Wat wel bleek was dat een degelijk programma niet noodzakelijk is om verkozen te worden, wat trompetspel en 'de plezante uithangen' volstaan. Bovendien was het publiek vrij mak en helemaal niet kritisch ingesteld: er werden geen vragen gesteld, alhoewel sommige uitspraken toch wel vragen oproepen. De nieuwbakken preses, Patrick Wendelen, immers zei in verband met ASR: "Wij vinden dat die grondig fout is, maar als de bereidwilligheid bestaat in ASR om daaraan iets te veranderen, dan willen wij wel meewerken." De belangrijkste punten uit zijn rede waren het blijven onderhouden van de TD's, het beter vieren van de kantussen (volgens het boekje) en alles moet ludiek en plezant gebeuren.

Van beleid of visie was er geen sprake: enkel de sociale ploeg had enige ervaring met ASR-werking en bood een degelijk programma aan; ook de kandidaten voor de POK verklaarden te willen meewerken aan de Kringraad. Hopelijk vinden zij vanuit het presidium genoeg steun om 'n wat ruimere werking uit te bouwen.

Heb jij ook binnenkort examens? Wij zien je terug in oktober... als je dit overleeft tenminste.

Sportraad nog steeds in ASR Brieven aan academische overheid zaaien verwarring in studentenraad

Twee brieven, vorige week respectievelijk Kultuurraad en Sportraad aan de academische overheid gestuurd, hebben vorige week heel wat deining veroorzaakt in de Algemene Studentenraad. Een paar dagen lang deden wilde geruchten de ronde, dat Sportraad reeds 'uit de ASR' was. Op de stuurgroepvergadering van vrijdag jl. drukten zowel Kultuurraad als Sportraad dergelijke geruchten grondig de kop in. Toch bleek uit de discussie dat ook voor de raden zeer grondige veranderingen in het samen-

werkingsverband absoluut noodzakelijk geworden zijn. Een paar zeer ingrijpende voorstellen worden nu nog aan de Algemene Vergadering van de raden voorgelegd. Als de veranderingen doorgang vinden, zal Veto trouwens in de loop van juni nog een extra-uitgave verzorgen om de beslissingen toe te lichten.

Vorige week kwamen op het ASR-sekretariaat afschriften toe van brieven die Kultuurraad en Sportraad richtten aan Algemeen Beheerder prof. K. Tavernier, Voorzitter Studentenaangelegenheden prof. M. Sabbe, en Directeur van de Dienst Studentenvoorzieningen J. Bauwens. De brief van Sportraad was ook nog gericht aan UCLOS-voorzitter prof. M. Ostin en aan Sportcomitee-voorzitter D. Van Gerven.

Beide brieven, die trouwens zeer veel met elkaar gemeen hadden, stelden dat het met de Algemene Studentenraad niet goed gaat en drukten bezorgdheid uit over het in gevaar komen van subsidies en personeelsbestand. Allebei de brieven alludeerden ook op de vrijgestelde, die Sportraad méér nodig heeft, en op het feit dat het niet mogelijk bleek deze elders in de ASR los te maken.

Verder deden beide brieven een beroep op de academische overheid om de problemen onder ogen te willen nemen en een standpunt in te nemen. Daarentegen beklemtoonden de brieven ook dat het niet in de bedoeling lag over te stappen naar de OSO — dit werd ook niet uitgesloten — en dat één overkoepelende organisatie noodzakelijk is en blijft.

Terwijl ISOL bij dit alles erg aan de rand blijft staan, sloegen de brieven wel hard in bij Kringraad en Sociale Raad. Daar vroeg men zich af welke zin de Algemene Studentenraad nog kan hebben als de raden, net als vóór de oprichting van de ASR, hun heil opnieuw rechtstreeks bij de academische overheid gaan zoeken. Men begreep er de aktie als een manoeuvre om veiliger te staan als zou blijken dat de ASR in oktober een stuk van haar middelen aan de OSO zou moeten afstaan. Sportraad stelde in haar brief trouwens ekspliciet dat zij nog wel alle kringen groepeerd.

Wanhoopdaad

De gemoederen raakten nog meer verhit toen vorige week dinsdag verschillende mensen, die naar Radio

Scorpio hadden geluisterd, gingen beweren dat Sportraad daar was komen vertellen dat ze uit de ASR waren. In een telefonisch contact met onze redactie liet Sportraad-vrijgestelde Chris Meulijzer verstaan dat zoiets zeker niet was gezegd op Scorpio. Hij begreep niet dat de mensen het zo hadden begrepen.

Op de stuurgroepvergadering, vrijdag jl., legden de briefschrijvende raden wel heel andere aksenten dan die welke Kringraad en Sociale Raad hadden begrepen. Men moest de brieven zien, aldus Sportraad en Kultuurraad, als een middel om discussie los te maken. Sportraad sprak van een 'wanhoopdaad', omdat zij niet meer zien hoe ze het volgend jaar nog kunnen rooien als de tweede vrijgestelde er niet komt.

Kultuurraad meende dat uit de brief duidelijk op te maken was dat Kultuurraad zich verzet tegen het door prof. Sabbe geformuleerde voorstel om de fakulteitskringen rechtstreeks te subsidiëren.

In ieder geval was voor alle aanwezigen op de stuurgroep duidelijk, dat de opeenstapeling van gebeurtenissen in de loop van dit akademiejaar (de kringen rond Ekonomika en de herhaaldelijke conflicten tussen de raden, n.a.v. Veto, de vrije verenigingen, de verdeling van de begroting en van het vrijgesteldenbestand...) minstens het maken van nieuwe samenwerkingsafspraken noodzakelijk maakt. De rest van de vergadering verliep in een vrij serene sfeer en maakte in feite de weg vrij voor een herziening van het samenwerkingsverband tussen de raden.

Over het hoe van die herziening, bleken verschillende formules mogelijk. Het ziet er alvast sterk naar uit, dat veel van de gemeenschappelijke schijn zal worden afgebouwd. Langs verschillende kanten werd trouwens geopperd dat pas als de raden terug over hun volledige autonomie beschikken, opnieuw een echte samenwerking mogelijk zal worden. Omdat men dat zal kunnen samenwerken als men dat zelf wil, en niet omdat het moet.

De Algemene Vergaderingen van Sociale Raad, Kringraad en Kultuurraad vergaderen vrijdag 25 mei. Zij zullen eerst een principiële uitspraak moeten doen over een vernieuwde samenwerking.

Indien dit nuttig zou blijken, dat wil zeggen als er ernstige veranderingen komen en als we op tijd weten hoe die veranderingen er concreet zullen uitzien, kan Veto in de loop van juni nog een speciaal nummer uitgeven. (lb)

accco papierhandel tiensestraat 134 leuven

Kultuurraad kontesteert redactioneel

In het redactioneel van twee weken geleden (!) opperde de Veto-ploeg enige markante vaststellingen in verband met de verhouding tussen Kultuurraad en Sportraad enerzijds, Kringraad en Sociale Raad anderzijds. De Veto-redactie heeft het volste recht partij te kiezen in het konflikt rond de bijkomende Sportraad-vrijgestelde (?). De Veto-redactie heeft echter minder recht sommige waarheden in een ander 'ongewoon' daglicht te stellen.

Wij citeren: "Voor Kringraad, die behalve voor haar 'Vademecum voor eerstejaarsstudenten' en haar subsidies aan de fakulteitskringen met amper 200.000 fr gemakkelijk rond komt (naast haar twee half times), is het verdedigen van een subsidie van 11 miljoen een frustrerende bezigheid geworden (...)"

De vermelde cijfers zijn korrekt. Doublethink bestaat erin, niet te vermelden dat de werkelijke, totale subsidie aan deze raad 644.021 fr bedraagt, als men de — toch vitale — werkingsonderdelen als Vademecum e.d.m. ook in rekening brengt. Men vergeet bovendien te vermelden dat in de 11 miljoen ASR-subsidies, 4.866.888 fr personeelskost begrepen is, waarvan twee half time voor kringraad, als supplement 1.907.000 fr voor het centraal sekretariaat, en 1.286.098 fr voor Veto, waar Kringraad ook van profiteert. Last, but not least, het is helemaal niet Kringraad die die 11 miljoen moet verdedigen op de Raad voor Studentenvoorzieningen, maar Sociale Raad.

In februari 11. bleek een niet onbelangrijk deel van de studenten zich niet meer achter de organisatie van de ASR te kunnen scharen. Hun kritiek spitste zich vooral toe op het beleid van Sociale- en Kringraad. Deze laatste achten het eigenaardig genoeg tot voor kort helemaal niet nodig rekening te houden met dit fenomeen. Ook centraal — op ASR-nivo — werd geen enkele explorerende stap naar OSO (het nieuwe 'Overkoepelende Studentenorgaan' om het kind met naam te noemen) gezet. Als Kultuurraad en Sportraad deze nieuwe groepering (die toch zeventienduizend studenten zou moeten vertegenwoordigen) contacteert naar haar intenties, heeft dat niets te maken met een verraad aan de demokratizeringsprincipes van de ASR, maar alles met het verzekeren van een emanciperend beleid in diepgaande werking voor de student op (middel)lange termijn. Wat Veto ook moge insinueren.

Kultuurraad kan een dergelijke tekst als betreffend redactioneel alleen maar als verraad ervaren, verraad van eenieder die met de Leuvense student betrokken is.

De kern van onze bezwaren ligt echter niet op deze relatief onbelangrijke punten, alhoewel ze tekend zijn voor 'de manier van werken van sommigen.

"Solidariteit"

"(...) en dat de ASR slechts een verbond is van belangen, niet van principes." Reeds jaren werkt de ganse ASR rond de principes van demokratizing en emancipatie, ook Kultuurraad en Sportraad staan ten volle achter deze beginselen. Als Veto "principes" zegt, denkt het niet aan dergelijke inhoudelijke gegevens. Wel wordt hier een typische Kringraad-abstrakte bedoeld. Een "principe", binnen deze uitspraak, betekent zoiets als een regel volgens dewelke de praktische organisatie van een werking van een raad moet verlopen, bijvoorbeeld of een personeelslid op een studentenvergadering aanwezig mag zijn. Inderdaad, Kultuurraad (en naar wij aannemen

Stuc vooralsnog voor het inrichten van TD's te gebruiken.

* *

Door Sociale Raad en Kringraad worden Sportraad en Kultuurraad inderdaad als "kollega's" beschouwd, voor zover zij dienen tot legitimatie van de werking van eerstgenoemde. Waar Kringraad en vooral Sociale Raad gebukt gaan onder een duidelijke politieke kleur, dienen de twee andere werkingsonderdelen overduidelijk als middel om de "neutraliteit" van de Algemene SR hoog in het vaandel te houden.

In ruil hiervoor heeft Kultuurraad van zijn kollega's van de sociale- en onderwijswerking enkel blinde tegenkasting gekregen op begrotingsronden en gesprekken over personeelsverdeling. Begrip voor een werking (in tegenstelling tot een utopisch(e) formalistische gedachtenkonstruktie, waartoe de ASR door sommigen herleid wordt) zit er zeker niet in. Dit is zowel voor Sportraad als voor Kultuurraad van toepassing.

Dreigementen, zoals geuit op het einde van het geciteerde redactioneel, geven de globale — kritieke — situatie alleen maar een wrange bijmaak.

Namens de Algemene Vergadering van Kultuurraad,
Johan Sevenants,
kultuurverantwoordelijke Chemika
stuurgroepafgevaardigde kultuurraad
Guido Janssens,
vrijwilliger Kultuurraad,
afgevaardigde van de algemene
vergadering in beheerraad

(*) Redactioneel, Veto jg. 10 nr. 28, dd. 10 mei 1984 p. 3.

(*) Luc BALTUSSEN, Raden weigeren vrijgestelde af te staan aan Sportraad, ibidem, p. 1 en 7.

Het eventueel wegvallen het buurtwerk zal zeker voor minder leven in de buurt zorgen. (foto Veto)

Tuin te klein

Op de openbare verkoop wordt het geheel aangeboden in drie loten: enerzijds het buurthuis in de JozefII-straat, vervolgens een deel van het park, tenslotte het pand in de Bogardenstraat met hierbij ook een deel van de tuin. Ook dit laatste gegeven deed het buurtwerk opschrikken. Volgens hen geeft dit voeding aan de veranderingstelling dat er reeds een afspraak is tussen een koper voor het pand in de Bogardenstraat en de notaris, in die zin dat de koper gesteld heeft dat hij het huis wil, als er een stuk tuin bijkomt. De stad zou naar welingeachte bron het andere deel van de tuin opkopen, om dit zoals het buurtwerk vraagt, publiek open te stellen.

Nochtans wil de stad ook nog een deel van de tuin afsplitsen en deze bestemmen voor de Straatjesgang die eerlang gerenoveerd wordt door de Sociale Bouwmaatschappij Heuvelhof. In deze hypotesen zou er slechts een 14 are overblijven voor het publieke gedeelte van de tuin, wat voor het buurtwerk totaal onvoldoende is.

Blijft dan het buurtwerk. Op dit ogenblik heeft het buurtwerk het huis 'zonder titel' in bezit, wat in familiair jargon wil zeggen dat het huis gekraakt is. In 1980 oordeelde het buurtwerk dat het onrechtvaardig was dat dit huis al vijf jaren leegstond. Het buurtwerk werkte met tientallen vrijwilligers gedurende meerdere maanden om het

huis terug bewoonbaar te maken, en slaagde hier ruimschoots in. In 1982 besliste het vredegericht van Leuven op eis van de eigenaars echter dat men het huis moest ontruimen. Daar de eigenaars dit bevel niet betekend hebben, heeft het nog geen rechtskracht van uitwerking gekregen. Wellicht vreesde men teveel reactie, en zou dit gegeven een eventuele verkoop nog meer onaantrekkelijk maken... Het stadsbestuur heeft tezelfdertijd sinds jaar en dag beloofd dit huis aan te kopen, opdat het verder als buurthuis zou kunnen functioneren. Heel het woonef werd architectonisch gekoncentreerd rond dit buurthuis. Het centrale pleintje in dit erf voor het buurthuis is hiervan de stille getuige. In de oorspronkelijke plannen van de stad rond buurthuis en tuin, stond duidelijk aangegeven dat het buurthuis als ingang voor de tuin moest fungeren. Waar anders gaat men een toegang kunnen maken tot het publieke gedeelte van de tuin?

Werking onthoofd

Het belangrijkste argument t.a.v. de stad om dit buurthuis aan te kopen is, dat in het andere geval het buurtwerk onthoofd wordt in zijn werking.

Het VIBOSO erkende recent volgende projecten van "De Straatmus": "Willemsstraat: woonstraat — geen parking"; "sanering Mussenstraat fase III"; "woonef Mussenstraat" en "buurtrefectum". Voor het kinderatelier en de naschoolse opvang werden zopas twee BTK-ers aangeworven. "De Straatmus" maakt deel uit van het zopas opgerichte RISO dat een half-tijdse opbouwwerker ter beschikking stelt. Het genoemde kinderatelier "I Muske" bereikt wekelijks zo'n vijftien kinderen. Een zeventiental kinderen van de buurt worden in specifieke leeromgevingen begeleid. "Verder bereiken we via de buurtmaaltijden, straatvergaderingen, participatie van de bewoners bij de buurtsanering, jaarlijkse buurtfeesten, reizen... talrijke bejaarden, kinderen en jonge gezinnen uit de buurt", aldus het buurtwerk "De Straatmus".

LV

VIBOSO: Vlaams Instituut ter Bescherming en Ondersteuning van Samenlevingsopbouw;
RISO: Regionaal Instituut van Samenlevingsopbouw;
beide ressorteren onder het Vlaams Ministerie van Cultuur.

PS. Het buurtwerk roept iedereen op aanwezig te zijn bij de openbare verkoop, die zal plaatsvinden op 25 mei en 8 juni e.k. telkens om 14.00 u. in het Huis der Notarissen, Bondgenotenlaan 131, Leuven.

Buurtwerk wordt per opbod verkocht

Eerstdaags wordt het buurt-huis, waar Leuven's meest actieve buurtwerk, "De Straatmus", in gehuisvest is, per opbod verkocht. In weerwil van heel wat belofes in het verleden, vrees het buurtwerk dat het stadsbestuur het buurthuis niet zal kopen, waarna men overgeleverd is aan de goodwill van de nieuwe eigenaars. Indien met de kopers immers geen overeenkomst kan gesloten worden, betekent dit het einde van het buurtwerk "De Straatmus", omdat er in de buurt vooralsnog geen huis te vinden is, dat onderdak kan verschaffen aan de diverse activiteiten van het buurtwerk. Sinds geruime tijd is rond dit buurthuis en de tuin De Walque een pingpongspel bezig tussen het stadsbestuur, de eigenaars en het buurtwerk.

Vroeger boden de eigenaars, de zgn. erfgenamen De Walque, het buurthuis in de JozefII-straat, de tuin en een groot pand in de Bogardenstraat in één pakket aan, en wou de stad alleen de tuin en het buurthuis kopen. Nu het zo is dat de eigenaars met drie loten naar de openbare verkoop trekken, nl. de tuin, het buurthuis en het huis in de Bogardenstraat, lijkt het door de stad gestelde probleem van de baan. Er zijn echter diverse tekens die er volgens het buurtwerk op wijzen dat de stad niet van plan lijkt het buurthuis aan te kopen.

Een eerste aanwijzing voor deze onwil is het feit dat er dit jaar geen bedrag in de begroting werd opgenomen voor de aankoop, in tegenstelling tot vorig jaar. Een andere aanwijzing is het feit dat er geen contact tot stand gekomen is tussen de notaris en het stadsbestuur, wat in dergelijke gevallen de normale procedure is. Ook de 'welingeachte bronnen' bevestigen deze vermoedens van het buurtwerk.

Drive-in zonder voertuigen

Terrasfilms: Among the Stars

Het idee van wat nu terrasfilm heet, werd voor het eerst uitgewerkt in het eerste Stuc-jaar ('77-'78). Toen heette het echter "blokfilms", die tegen lage inkom vertoond werden in de animatiezaal. De enige bedoeling was de blokkende student wat pretentieuze ontspanning te bezorgen. Een succes werd het echter niet.

In 1980 werd het idee opnieuw opgerakeld vanuit de bar van 't Stuc en in mei '81 was er dan de eerste uitgave van de terrasfilms in de huidige vorm.

Niet onbelangrijk om te vermelden is dat de bar van 't Stuc de terrasfilms aanzienlijk sponsorde en sponsort. De samenstelling van het programma berust bij de filmwerkgroep van 't Stuc of van het Alternatief Filmcircuit.

Formule

Diskussies over het karakter van de terrasfilms waren legio binnen de groep en de opeenvolgende edities weerspiegelden het zoeken naar de "goede" formule. Vorig seizoen werd de reeks films opgesplitst in een serie interessante ontspannende films, bestemd voor het terras, en de "ciniefiele" film werd op zaterdag in de animatiezaal geprogrammeerd.

Dit jaar zijn alle vertoningen op het terras afgestemd, in totaal 16 titels, telkens op zaterdag, dinsdag en donderdag. De films kunnen gerust "publiekfilms" genoemd worden, of zoals in de (gratis) brochure Among the Stars vermeld staat: intelligente ontspanning; iedereen kan in elke film zoeken wat te wil; voor de samenstellers kwam het er echter op aan dat elke film iets te bieden heeft op tematisch, inhoudelijk, cinematografisch en/of op filmhistorisch gebied. Een bijstelling ten opzichte van vorige jaren is wel dat alleen films gekozen werden met een maximumduur van 120 minuten, zodat een vertoning op een schappelijk uur (ten laatste 1.00u) eindigt. En met de nieuwe projektor die 't Stuc sinds het begin van dit seizoen in gebruik heeft, moet de projectie ook vlekkeloos verlopen (al kan er steeds een lamp springen...).

Ook nieuw, maar eerder op toevallige wijze tot stand gekomen, is de opdeling van de reeks in drie genres, of beter: twee genres en een allegaartje. Uit de opgestelde lijst bleken er verschillende films onder eenzelfde noemer te vallen. Daarom werden die gegroepeerd in blokken waarvan de projectie steeds op dezelfde avond werd gepland.

It's a thriller

Het thrillergenre omvat een heel scala van spanning oproepende elementen: van de uiterlijke terreur tot de onderhuidse emoties van de personages of de spanning oproepende mise-en-scène. Iemand die de uiterlijke en innerlijke spanning treffend weet te combineren is Alfred Hitchcock, waarvan twee prenten in de reeks zijn opgenomen. In MURDER (1930) zijn het

vooral de uiterlijke elementen die spanning oproepen, culminerend in de ontknoping. Vermeldenswaard voor deze film is het gebruik van de klankband binnen de filmkonstruktie; misschien valt het anno 1984 niet zo

op, maar als men weet dat de film uit de pioniersjaren van de geluidsfilm stamt, wordt het maar duidelijk wat een filmisch genie Hitchcock wel geweest is.

Het is nu zeker dat op 23 juni SPELLBOUND op het programma zal staan. In deze film (1945), met als art director o.m. de surrealist Dali, roept Hitchcock de wereld van een waanzinnige op; dat alles ingekleed in een moordintrige, verweven met een liefdesgeschiedenis — wat bij Hitchcock wel vaker het geval is.

Van Joseph Losey is er een minder bekend werk uit zijn ballingschapsperiode in Engeland: THE CRIMINAL (1960): een spannend gevangenisverhaal, dat zich van zijn Amerikaanse soortgenoten uit de jaren '40 en '50 onderscheidt door de kritische kijk op de samenleving.

DUEL (1972), wonderboy Spielberg's eerste produkt, haalt zijn spanning voornamelijk uit het in beeld brengen van een sinistere achtervolging van een doordeweekte automobilist door een vrachtwagen die zijn vernietigingsdrang blijkt tot te vieren.

QUAI DES ORFEVRES van Clouzot (1947) brengt een politieonderzoek van een moord op het scherm. De onderhuidse spanning die tussen de verschillende protagonisten ontstaat — en om die confrontatie gaat het bij Clouzot vaak — weet de regisseur sterk over te brengen naar het publiek, mede door het licht- en schaduwspel in de fotografie.

Een dergelijk licht- en (ook letterlijk) schaduwspel maakt eveneens de kracht uit van Carol Reeds klassieker THE THIRD MAN (1949), een verhaal over smokkel, maar misschien nog

meer het verhaal van een verdeeld en onderkomen Wenen.

Lachen met een nasmaak

De sociale komedie — het lachen met, het hekelan van sociale en maatschappelijke (wan)toestanden — is als genre wellicht het best ontwikkeld in de Oostbloklanden en in Italië. In de Oostbloklanden vaak omdat die de enige manier was/is om een kritische blik te werpen op een situatie; in Italië omdat dit volk je liever met zijn miserie en schande licht dan erom in zak en te liden. Maar in alle landen en talen vind je voorbeelden van dit genre; veel regisseurs zijn immers van mening dat een komedietoon meer impact heeft dan een betoog met de vuist.

Destijds werd de Franse produktie LA KERMESE HEROIQUE (1935) van regisseur Jacques Feyder en ko-scenarist Charles Spaak (van oorsprong Brusselaars) niet gepruimd door rechtgeaarde Vlamingen. Toch blijft deze rijke filmische prent, waarin bekrompenheid en geldbejag geheld worden, een pareltje; je neemt er maar bij dat het verhaal gesitueerd is in het 17de eeuwse Vlaanderen onder Spaanse bezetting.

De komedietoon die Benoit Lamy hanteert in HOME SWEET HOME (1973) is erg luchtig, maar is wellicht de beste om de luciditeit te illustreren van de 65-plussers die in opstand komen tegen de kinderachtige mentaliteit van de oude mannes-tehuisdirectie.

In LE MILLION (1931) van René Clair worden hebzucht, jaloezie en vlijerij bespot via het verhaal over de zoektocht naar een winnend loterijbiljet, uitgewerkt in een muzikale komedie. Het is onder meer een geslaagde aanwending van de nieuwe klanktechniek geworden.

Dat Peter Basco's A TANU/GETUIGE TEN LASTE (1969) zelfs in komedietoon hard aankam voor de Hongaarse overheid, bewijst het feit dat hij slechts 10 jaar na realisatie werd vrijgegeven. Basco neemt de stalinis-

tische periode onder de loep via het turbulente verhaal van een simpele sluiswachter die het maatschappelijk systeem best akcepteert, maar geen toew kan vastknopen aan achterliggende machinaties.

Een van de meest wrange Italiaanse sociale komedies is Ettore Scola's BRUTTI, SPORCHI E CATTIVI (1976), waarin noch maatschappij, noch haar miserieeliders worden gespaard. Des-

ondanks — of juist daarom — een prachtfilm over een familie in een Romeinse krottenbuurt die uit is op de omvangrijke som geld die de heer des huizes ontvangen heeft.

En daartussen...

Lolmaker Mel Brooks heeft in THE TWELVE CHAIRS (1970) meer aandacht voor de komische situaties dan voor de kleinburgerlijke en hebzuchtige personages, die een verborgen schat najagen, om van een sociale komedie te spreken. Nochtans volgt hij redelijk getrouw het boek van het duo Lef & Petrov die dergelijke ongeduigen in het postrevolutionaire Rusland hekelden.

BEAT THE DEVIL (1954) is een weinig bekend werk van John Huston met Humphrey Bogart. Hoewel het

geen meesterwerk is, is het toch geen te vergeten prent. Op lichte toon spreidt Huston het spel der misverstanden onder een zuidelijke hemel tentoon.

LES MAITRES DU TEMPS (1982) is de tweede tekenfilmproduktie van René Laloux. Net als LA PLANETE SAUVAGE is het science fictionverhaal over een jongetje dat door vrienden gered wordt van een vijandige planeet. Op avontuurlijke wijze worden jeugd en ouderdom met elkaar gekonfronteerd in prachtig tekenwerk van stripauteur Jean Giraud.

Het verhaal van Fred Zinnemans western HIGH NOON (1952) is klassiek voor het genre: een afrekening. Maar de uitwerking ervan — de houding van de personages ten opzichte van de uitdaging en tegenover elkaar — en de vormgeving hebben de film tot een klassieker in het genre gemaakt.

Een erg onkonventionele gangsterfilm is MEAN STREETS (1973) van

Martin Scorsese. Hij toont het embryo waaruit het Amerikaanse gangstermilieu kan ontstaan, echter zonder helden, wel met mislukkelingen.

Een folder

Uitgebreider informatie over de terrasfilms werd gebundeld in een folder met als titel Among the Stars, die staat voor zowel het openlucht-specter als voor de filmvedetten die op het scherm zullen paraderen; maar vooral een leuke, aanslaande titel voor de serie.

Een aantal mensen meenden dat de sterretjes naast elke titel een waardeoordeel over de film inhouden. Dit geeft alleen maar aan tot welk blok films een bepaalde titel behoort: 1 sterretje staat voor een triller (elke zaterdag), 2 voor een sociale komedie (elke donderdag) en 3 voor de gevarieerde reeks (elke dinsdag).

De folder kan meegenomen worden in 't Stuc, de studentenrestaurants en de belangrijkste fakulteitsgebouwen. Men kan hem ook toegestuurd krijgen, mits opgave van naam en adres en een postzegel van 8 fr.

De reeks terrasfilms start op zaterdag 26 mei en gaat elke dinsdag, donderdag en zaterdag verder tot en met 30 juni. Het begin van elke voorstelling mag men omstreeks 22.30 uur verwachten. Bij slecht weer gaat de vertoning in de animatiezaal door; let wel op: drank en roken zijn er niet toegelaten.

M.M.

za 26 mei
di 29 mei
do 31 mei
za 2 juni
di 5 juni
do 7 juni
za 9 juni
di 12 juni
do 14 juni
za 16 juni
di 19 juni
do 21 juni
za 23 juni
di 26 juni
do 28 juni
za 30 juni

MURDER (Hitchcock, 1930)
THE TWELVE CHAIRS (M. Brooks, 1972)
LA KERMESE HEROIQUE (J. Feyder, 1935)
THE CRIMINAL (J. Losey, 1960)
BEAT THE DEVIL (J. Huston, 1953)
HOME SWEET HOME (B. Lamy, 1973)
DUEL (S. Spielberg, 1972)
LES MAITRES DU TEMPS (R. Laloux, 1982)
LE MILLION (R. Clair, 1931)
QUAI DES ORFEVRES (H. Clouzot, 1947)
HIGH NOON (F. Zinneman, 1952)
GETUIGE TEN LASTE (P. Basco, 1969)
SPELLBOUND (Hitchcock, 1945)
MEAN STREETS (M. Scorsese, 1973)
BRUTTI, SPORCHI E CATTIVI (E. Scola, 1975)
THE THIRD MAN (C. Reed, 1949)

Een overzicht van de geplande "terrasfilms". Op zaterdag werden de thrillers geprogrammeerd, op donderdag komen enkele komedies op het scherm en dinsdagavond worden allerlei variaties geprojecteerd.

Heeft de fakulteit diergeneeskunde van de RUG nu te weinig middelen of te veel studenten? Feit is dat de zogenaamde klinische opleiding van de studenten ernstig in het gedrang komt: 40 studenten om op de dampende beulingen van 1 koe te staan kijken, is nèt iets teveel van het goede. Profs en assistenten die nacht en weekend opofferen om hun studentjes in te wijden in de charmes van geloei, geknor, gebulk, gehinnik, gekakel en in de mysteries van bloed, stront en kunstmatige inseminatie, vergeten langzaam maar zeker de subtiele franje van ons alfabet en dreigen te eindigen als beenhouwers voor wie een open boek een gesloten boek is. Kortom: te weinig zieke beesten, te weinig ruimte, te weinig profs is drie keer te weinig en teveel studenten is 1 keer te veel. De wet van de minste weerstand leert dat zelfs studenten die kwamen om eens koeien en varkens te zien, niet tevreden zijn als ze een hoopje hollands schachties krijgen.

Op 19 mei 1978 luidt de dekaan van de fakulteit diergeneeskunde in een perskonferentie voor het eerst de noodklok: er zouden teveel studenten veartsenij zijn voor een landje met zo weinig echte beesten. Bovendien zou de capaciteit niet toereikend zijn om de toevloed van studenten op te vangen. Hierdoor zou de kwaliteit van de opleiding in het gedrang komen, vooral omdat, in 1978 reeds, de fakulteit de wettelijke toegestane omringingsgraad bijlange na niet haalt: zij heeft recht op 35 academische mandaten meer.

Meer kuisvrouwen, minder studenten

Uiteindelijk knelde en knelt het schoentje van de Europese paardmeesters daar: het geld waarop de fakulteit wettelijk gezien recht heeft en dat de RUG krijgt, wordt echter zodanig verdeeld dat het niet volledig gaat naar de verantwoordigde beestendokters. Die voelen zich dan ook aardig in de zak gezet: de unief van Gent maakt maar reclame, werft maar studentjes en strijkt maar het geld op, terwijl het heelte zootje dan aan de Coupure in de meest primitieve omstandigheden kan zoeken naar warmen in paardemest.

"Wij hebben meer kuisvrouwen nodig dan de fakulteit wijsbegeerte en letteren", roept de dekaan ongesteld, en hij schrijft een brief naar de Vlaamse schoolhoofden dat vanaf 1979 veel strenger geëksamineerd zal worden en of zij dit willen laten worden aan hun schoolverlatertjes. Waarop de rektor van de RUG diezelfde direktreksamenlasten zal opleggen, dat zij haar traditie trouw zal zijn, dat alle kindertjes welgekomen zijn en of zij ook dit willen laten worden aan hun getormenteerde schoolverlatertjes.

Harde aktie

Voor de veterinaire studenten en professoren is het inmiddels duidelijk: zij willen niet meer geld, zij willen minder studenten. Daartoe slaan de studenten solidair hun handen in mekaar tegen elkaar en schrijven de rektor op 2 november 1981.

"Wat dit (...) probleem betreft werden er reeds genoeg symptomatische therapieën toegepast. Wat echter nodig is, is een harde etiologische aanpak. Vrij vertaald: numerus clausus. Flauwe lapmiddelen zoals negatieve publiciteit voor onze beroepsmogelijkheden brengen geen zoden aan de dijk, het tegendeel werd de laatste jaren bewezen. Bovendien maakt het invoeren van numerus clausus alle verdere discussie over de aangevachten vestigingswet overbodig. Wij zijn het beu met halfslachtige of niet haalbare voorstellen afgescheept te worden, wij eisen een concrete aanpak van aan de basis. Harde aktie zou voor beide partijen onaangenaam zijn, maar desalniettemin stellen wij ze in het vooruitzicht wanneer er geen bevredigende oplossing voor ons nijpend probleem mocht komen."

En inderdaad, na 4 maanden nijpen baarden de muisjes een berg. Op 15

Diergeneeskunde RUG: een beestenboel

Alle schepsels groot en klein behalve de Hollandse

Teveel studenten veartsenij voor een landje met zo weinig echte beesten... volgens de dekaan van diergeneeskunde.

maart schreven zij, fier als een haan op een mestvaalt, een briefje naar de rektor dat de buitenlandse studenten zo uit hun bek stonken dat zij het initiatief van de bronstige bok ernstig belemmerden tijdens de voorstelling "waar de kleine geitjes vandaan komen". Dit soort studenten moest diskreet verwijderd worden. Een heuse enquete had dit aangetoond.

Zogenaamde "sociaal democratische" motieven

Achter dit alles zit een fenomeen dat zich in Vlaanderen vooral aan de RUG en het RUCA voordoet. Sommige richtingen aan universiteiten worden, sinds de numerus clausus in Nederland en Duitsland, nogal sterk gefrekwenteerd door Mercedesen, BMW's en Volvo-automatiekjes die er zelfs 150.000 frank inschrijvingsgeld voor over hebben om later miljoenen te verdienen. Want al wat er meer is aan vreemde studenten dan 2 procent moet die bijkomende inschrijvingsgelden betalen. Ze zijn trouwens niet subsidiëerbaar voor de staat, maar voor de universiteiten zijn die inschrijvingsgelden toch mooi meegenomen.

Aan de fakulteit diergeneeskunde te Gent loopt dit aantal, vooral Nederlandse, studenten op tot zo'n 20 à 25% in de kandidaturen. Tot 1982 was dit eigenlijk niet zo'n groot probleem. Maar de 28ste maart 1982 laat de dekaan diergeneeskunde van de U-

rechtse universiteit aan zijn Gentse kollega weten dat de toegang tot de hogere studiejaar in Utrecht gesloten wordt, met andere woorden de Nederlandse studenten kunnen, na het beëindigen van hun kandidatuur in Gent of in Antwerpen, niet langer terecht in Utrecht voor hun doktoraat.

Gevolg: grote paniek bij de dekaan veartsenij van de RUG. Op 31 maart 1982 antwoordt hij Utrecht welke problemen dit voor Gent betekent: de nu reeds minimale klinische opleiding van de studenten zal totaal ontoereikend worden wanneer zij nog eens 20 à 25. zullen moeten inleveren ten voordele van de buitenlandse studenten.

"Dit is een toestand waartegen wij weliswaar onmachtig zijn, klaagt hij, gezien de wettelijke beschikkingen op grond van zogenaamde sociaal-democratische motieven die in ons land geen beperkingen van het aantal studenten toelaten, wat bij U gelukkig wel het geval is. Vandaar dat wij dan ook vanwege uw instelling op steun durven rekenen om in het kader van de beperkingen van de studies in de diergeneeskunde in de EEG landen, te eisen dat ook in België een beperking van het studentenaantal in de diergeneeskunde zou ingevoerd worden."

In zijn antwoord d.d. 15 april 1982, belooft de Utrechtse dekaan zijn steun, en hij schrijft op 18 mei een briefje naar de rektor van de RUG waarin hij aandacht vraagt voor de "zorgelijke situatie van onze zusterfakulteit" die

hoog overschot zit op de arbeidsmarkt en met een dalende kwaliteit van het verstrekte onderwijs."

Deze slachtoffers van de dalende kwaliteit van het Belgische onderwijs willen hun buitenlandse medemensens deze afgang besparen. Daarom stellen zij voor geen nieuwe buitenlandse studenten meer toe te laten in de diergeneeskunde vanaf oktober 1983. De buitenlandse studenten die er al zijn mogen wel hun cyclus (kandidatuur of doktoraat) afmaken. Dit voorstel veronderstelt echter wel de medewerking van Utrecht voor de opvang in de doktoraat van de Hollandse studenten die in Gent de kandidaturen nu reeds volgen.

Fortifaire betoelaging: dé oplossing?

Op de raad van beheer van 8 juli 1983 werd dit voorstel voor het eerst besproken. Toen vond de regeringskommissaris, die aan de rijksuniversiteit heel wat in de pap te brokken heeft, het te laat om nog voor 1983-1984 een beslissing te nemen, zonder dat alle implicaties onderzocht waren. Daarom werd ditzelfde voorstel op 21 februari 1984, opnieuw ingediend op de raad van beheer, nu door drie van de vier studenten nl. S. Ossieur, M. Stevens en D. Vandepitte (M. Muylle zit niet meer in de raad van beheer).

De regeringskommissaris stelt in zijn advies dd. 13 maart dat er strikt wettelijk gezien geen bezwaart is, maar financieel zou dit voor de RUG wel een aderlating betekenen van ca. 27 miljoen. Evenwel niet panikerend, zegt de dappere dokus, want "gezien thans te Brussel aan plannen gewerkt wordt om de begroting per student gefinancierd te vervangen door een globale enveloppe ware het wellicht wijs de behandeling van dit punt uit te stellen tot bijvoorbeeld juni wanneer duidelijk zal geweten zijn of — zoals de bedoeling was — voor 1.1.1985 dergelijk nieuw stelsel, waarbinnen de gewenste stop onmiddellijk en op het eerste zicht zonder financiële gevolgen zou kunnen getroffen worden, al dan niet in voege zal treden."

Astronomisch

Het oprechte medeleven van deze sympathieke noorderbuur werkt als een rode lap op de Gentse stieren, vooral in de wetenschap dat ook de Nederlandse studenten aan het RUCA, waar enkel de kandidaturen zijn, voortaan het zachte loien der Vlaamse koeien zullen bederven met hun gutturale aspek.

Men moddert eerst nog wat aan, maar uiteindelijk dienen 2 (van de 4) studenten in de raad van beheer van de RUG, op 7 juni 1983 een concreet voorstel tot buitenlandse studententop in, hierin gesteund door de fakulteitsraad van diergeneeskunde van 4 juli 1983. Deze "rechtstreeks verkozen studenten", nl. M. Muylle en S. Ossieur, schuiven in hun begeleidend schrijven geen superlatieven en verwijzen zelfs naar de wenselijkheid van een algemene numerus clausus. Want, stellen zij, België is het slachtoffer van de numerus clausus maatregelen die vigeren in alle landen van de Europese Gemeenschap uitgezonderd Italië en België.

"Het is dan ook niet verwonderlijk, gaan zij verder, dat men in bovenvermelde twee landen met een astronomisch

Natuurlijk blijft er de buitenlandse numerus clausus die altijd zal zorgen voor een ongewone toevloed van vreemde studenten in bepaalde richtingen. Een Europese regeling dienaangaande dringt zich op. Een volledig sluiten van onze universiteiten voor buitenlandse studenten treft vooral de niet-EEG studenten en is dwaas: het getuigt van een provincialistische geest, het leidt tot kulturele verarming en ontzegt ons, op langere termijn — zelfs economisch — belangrijke buitenlandse contacten. De manier echter waarop men zich, in deze Europese context, vaak wervend openstelt is evenmin wenselijk en bovendien sociaal, want enkel toegankelijk voor de zeer gegoede toegenlanders.

Maar het belangrijkste dat nu te leren valt, zit vervat in het advies van de Gentse regeringskommissaris: van zodra de universiteiten forfaitair betaald zullen worden, is het hek pas goed van de dam voor een algemene numerus clausus. Troost u, heren Ossieur, Stevens en Vandepitte: vanaf volgend jaar kan u uw vrees voor het stempel-lokaal verdringen door achter uw rug de poorten tot de universiteit dicht te slaan. De kwaliteit van uw ego zal er wel bij varen.

Frank Uyttendaele

Numerus fixus vervangt kwaliteit

Dokters zijn een ras apart. Ze eisen een numerus clausus in de geneeskunde, want, als we hen moeten geloven, zou het aantal hongervrijdende artsen de OCMW's zodanig overspoelen dat een nationale griepedemie overwogen wordt. Tegelijk eisen ze het optrekken van het remgeld "om overconsumptie te voorkomen", want ze zouden nu al niet meer weten waar hun hoofd staat van het teveel aan werk. Maar het ergst van al is dan nog dat ze verwachten dat we dit allemaal geloven. Wat ons nog het meest verbaast, is dat er nog altijd mensen gevonden worden die per se tot die bende warhoofden willen behoren: in de eerste plaats, de professoren geneeskunde.

Je hoort aan de universiteiten alom diezelfde klacht: deze professoren zijn eerst en vooral arts en zullen in de eerste plaats de artsenbelangen dienen en niet de belangen van universiteiten of studenten.

In 1981 tegen numerus clausus

Ook De Somer is een medicijnman. Dit bleek overduidelijk in 1980 toen hij in de VIIR (de Vlaamse Interuniversitaire Raad), tegen het standpunt van de Geneeskunde ging verdedigen. Toen noteerde men dit binnen de VIIR nog als een minderheidsstandpunt. Want in 1980 sprak de VIIR zich op principiële gronden uit tegen een numerus clausus. Omdat dit verheven orgaan evenmin de ogen wou sluiten voor de problemen in de gezondheidszorg, stelde het de volgende reorganisatie en hervordering voor:

1. Er moet een takenplan komen voor ziekenhuizen en gezondheidswerken, + inschrijving van de patiënten in de eerste lijns, + tweedelijns: enkel toegankelijk via verwijzing.
2. Een nieuw systeem van betaling van geneesheren: niet meer per prestatie; een plafonnering van het inkomen.
3. Controle van het aantal prestaties.
4. Begrenzing van de werkelijke arbeidsduur; invoering van een leeftijds grens en een pensioenstelsel.
5. Informatie aan toekomstige artsen over vestigingsplaatsen, vooral verwijzing naar onderbezette streken en landen.
6. Meer informatie naar de studenten: een geleidelijker studiekeuze uitwerken door een aanpassing van het onderwijs.

En in 1983?

De tijden veranderen. Ook de VIIR. We schrijven 1983. Dehaene doet de numerus clausus-eisende Orde van Geneesheren de toegeving dat voortaan de geneeskundefakulteiten niet langer per student maar wel forfaitair zullen betaald worden (cf. Veto 22, blz. 8).

In die trend van algehele kapitalitatie voor middeleeuwse belangengroepen eist ook de VIIR haar plaatsje op. De geruchten deden al geruime tijd de ronde dat men binnen de VIIR "een numerus clausus anticiperend" druk deed om het totale aantal toekomstige geneeskundestudenten te verdelen over de verschillende universiteiten, zogezegd "voor als de regering met iets op de proppen komt, om met iets heters klaar te staan".

Zoals altijd is ook nu de werkelijkheid wreder dan de verbeelding. De eeterbil is opengebarsten en wat blijkt: binnen de VIIR is reeds enige tijd een werkzaam werkgroepje getiteld: "werkgroep beperking artsenaanbod".

Nomen est omen, weten de Latijnen, en dit doet het ergste vermoeden. Als je

dan nog weet dat de leden van dit werkgroepje en de dekanen van de verschillende geneeskundefakulteiten met dezelfde wagen rijden, dezelfde vrouw beslapen en dezelfde identiteitskaart hebben, rijst het vermoeden dat het dezelfde personen zijn en besfelt men dat de vrucht van hun arbeid grotere opwinding zal veroorzaken dan het zevenkoppige monster uit de apokalyps na een slapeloze nacht met kiespijn.

Goocheltroukjes

Het monstrem van deze tegennatuurlijke ongeschiedelijke zelfbevruching ligt reeds ter inzage op de kabinetten van Coens en Dehaene. De eminente dekanen geven deze ministers de raad om in de eerste kandidatuur geneeskunde iedereen toe te laten, ongeacht gestalte, geslacht, maat van schoenen en leeftijd van grootmoeder. Op het einde van dit eerste jaar worden deze maagdelijke lammetjes naar de meedogenloze slachtbank van een nationaal eksamen gestuurd.

En dan — niets in de handen, niets in de mouwen — komt de fameuze numerus fixus op de proppen: enkel de 250 best gerangschikte studenten mogen naar de tweede kandidatuur. Neen, niet 250 studenten per universiteit, maar 250 voor gans Vlaanderen, met andere woorden 1/4 van het huidige aantal tweedekandidatuurstudenten!

Te laat geboren

Nu is algemeen geweten dat het eerste jaar geneeskunde eerder selekteert voor fysika en wetenschappen, dan op de vereisten die men redelijk kan stellen voor een arts. Deze selektie valt dus op een slecht moment en is niet relevant.

Voorts zal dit gezinsgen garantieren dat er dan betere artsen zouden zijn. Omwille van de gestegen slaagpercentages in de geneeskunde vermoede Dehaene een dalende kwaliteit van afgestudeerde artsen. In dit voorstel is het aantal studenten zo lachwekkend laag dat men eigenlijk niet meer verder zal moeten selektieren: een rug van een buik kunnen onderscheiden zal genoeg zijn om te slagen.

En vooral spreekt dit gedrocht tot de verbeelding omdat het op de meest schaamteloze wijze de status, de weelde en de privileges van een groep gearriveerde medicijnmannen wil veiligstellen, ten koste van voor het beroep zeer gemotiveerde jongeren die toegelikt te laat geboren zijn om om andere redenen in dergelijke studies geïnteresseerd te zijn.

Dat dit voorstel tenslotte gedaan wordt door mensen die als professor dokter sowieso al genieten van een dubbele wedde, naast wat zij in een eventuele prive-praktijk nog allemaal uitdokters, is ronduit om op uw gat te vallen en nooit meer op te staan.

Verdeling

Maar nog is de nachtrust van die oprecht bezorgde dekanen niet gegarandeerd: de ruzie kan beginnen hoe dit aantal studenten verdeeld moet worden over de verschillende universiteiten. En wat moet er gebeuren met de enorme overcapaciteit aan personeel en infrastructuur? Opvullen met vreemde studenten die men er dik voor laat betalen? Ver zal men die vreemde studenten niet moeten zoeken: in de fakulteit diergeneeskunde te Gent staan ze over te nemen.

Frank Uyttendaele

De brochure "Numerus clausus" is vanaf volgende week te verkrijgen op Sociale Raad, 's Meiersstraat 5, te Leuven. Zij zal ook te koop aangeboden worden aan de Alma's.

Zij bevat, naast het algemeen kader en de 10 stellingen van Sociale Raad, verdere achtergrondinformatie over de financiering van de universiteiten, vormen van numerus clausus en selektie, gestegen slaagpercentages...

Maatschappelijke behoeften 'Deze tijd dult geen afgestudeerden'

Eerstdaags verschijnt de brochure "Numerus clausus van Sociale Raad. Na discussie in de kringen werd een platform van 10 stellingen aangenomen die naar de overheid geformuleerd zullen worden als richtlijnen van de studenten voor hun beleid. Sociale Raad vindt het nodig om, ondanks de eksamens, nu nog naar studenten en pers te trekken met deze brochure, gezien de akute dreiging van een numerus clausus vanaf volgende akademiejaren.

Vooraf het gevaar van een ongenueerde forfaitaire betoelaging en een botte rationalisering hoopt men af te weten door nu nog de studentenstem te laten horen. Maar Sociale Raad heeft niet alleen stellingen en een stem, zij heeft ook een visie op onderwijs en op de huidige ontwikkelingen.

Nieuwe drempels

De sterker wordende roep naar numerus clausus moet gesitueerd worden in een context van economische depressie: vroeger ging het goed en werden de poorten tot het hoger onderwijs wijd opengezet, maar nu...

Voreerst is er de idee-idee dat de crisis ontstaan is omdat er "iets" uit de hand gelopen is, namelijk de welvaart, vertaald in termen van de openbare sektor, de sociale voorzieningen en het onderwijs. Deze zaken zouden nu te gemakkelijk "voor zomaar iedereen" toegankelijk zijn. De roep wordt sterk om welvaart te privatiseren, of om haar selektiever te maken, enkel voor hen "die het echt nodig hebben".

Verder is er het schrikbeeld van de "akademische werkloosheid". Dat niemand a priori ontsnapt aan de dreiging van de woekerende werkloosheid, wordt als fundamenteel onjuist ervaren. Onderwijs is een investering van individu en maatschappij, zegt men. Wanneer de afgestudeerde moet stempen, is de "investering" mislukt. Dus, men wil verstandiger investeren: meer geld voor minder mensen.

Vooraf de beroepsverenigingen promoten deze visie: de concurrentie van de jongeren ervaren zij als een aanslag op hun tot natuurrecht gebormende status. Ook sommige studenten volgen deze selektieve verontwaardiging: zij wensen de te verwachten concurrentie op de arbeidsmarkt zoveel mogelijk te beperken door de deuren van de universiteit achter hun rug dicht te slaan.

Tenslotte blijft er de vaststelling dat onderwijs te duur zou zijn; dat men de beschikbare middelen selektiever moet aanwenden in het kader van een algemene mobilisatie tegen de crisis; dat de banden tussen universiteit en maatschappij nauwer aangehaald moeten worden. In de eerste plaats

doelt men daarmee op de banden met economie en industrie: fundamenteel onderzoek en wetenschappelijke opleiding dienen teruggeschreeft ten voordele van resultaatonderzoek en het aanleren van praktische vaardigheden.

Op korte termijn kan dit voor de industrie een besparing betekenen op de kosten voor onderzoek en voor opleiding van personeel. Tegelijk echter betekent het een verlies aan wetenschappelijke vrijheid, onafhankelijkheid en kritische geest voor de universiteiten, en een onrechtstreekse betoelaging van de prive-industrie met gemeenschapsgelden. En zal er aan zo'n universiteit nog plaats zijn voor cultuurwetenschappelijke of zuiver wetenschappelijke richtingen?

Voor het vastleggen van een onderwijsbeleid in kristijd, zien anderen dan meer heil in prognoses en studies van zogenaamde "maatschappelijke behoeften", gebaseerd op extrapolaties van de huidige maatschappelijke context, die zich niet wezenlijk zou/ mag veranderen.

In deze kontekst worden de verwachtingen van bepaalde belangengroepen nogal gemakkelijk verward met algemeen maatschappelijke behoeften en belangen. Is het overigens wel wijs zich vast te bijten in een verstarring in plaats van te investeren in flexibiliteit en verscheidenheid, die uiteindelijk de sterkste troeven voor succes en overleving van mens en maatschappij zijn?

Geen afgestudeerden

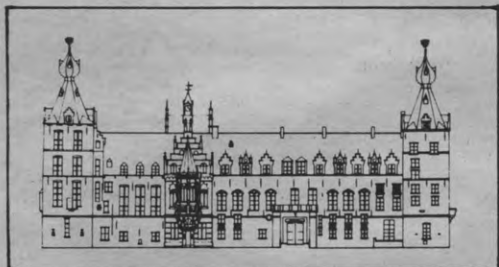
"Deze tijd dult geen afgestudeerden meer", zei minister Coens onlangs op een studiedag. Tegen het jaar 2000 zal 1/4 van de op dat ogenblik uitgeoefende jobs totaal nieuw zijn. De "maatschappelijke behoeften" zijn met andere woorden niet voorspelbaar. De infrastructuur van het hoger onderwijs moet verder en dieper uitgewerkt en permanent toegankelijk worden. Onze enige rijkdom is onze "grijze massa" en die moet nog meer geëxploiteerd worden.

(vervolg op p. 8)

De 10 stellingen van Sociale Raad — ASR

1. Geen numerus clausus!
2. De vrijheid van studiekeuze mag niet aangetast worden!
3. Een volledige, expliciete en juiste voorlichting moet de beginnende student zo duidelijk mogelijk informeren waaraan hij begint!
m.a.w. geen manipulerende informatie om voor bepaalde richtingen overdreven af te stoten of te werven.
4. Het belang en het voordeel van hogere studies moet blijvend benadrukt worden!
m.a.w. moeie blijven doen om actief te werven voor het verder studeren; o.a. benadrukken dat, ondanks alles, de tewerkstellingsvooruitzichten nog altijd veel beter zijn na hogere studies.
5. Geen forfaitaire betoelaging zonder garanties!
o.a. een forfaitaire betoelaging mag gezinsgen het initiatief tot een numerus clausus in handen van de academische overheid leggen.
6. Objectieve selektie: enkel op basis van vaktchnische en wetenschappelijke criteria!
m.a.w. geen numerus clausus via strengere selektie.
7. Financiële situatie en herkomst mogen geen hinderpaal vormen tot het hoger onderwijs!
m.a.w. geen inschrijvingsgelden, dure kursussen e.d.m. maar gratis onderwijs.
8. Volwaardige studiebeurzen en een volwaardige sociale sektor!
m.a.w. indexering van de studiebeurzen; een veel breder beurzenstelsel, waarin beurzen niet een almooze zijn, maar werkelijk een verwend en democratiserend instrument voor het hoger onderwijs; de herwaardering en betere financiering van de sociale sektor aan de universiteiten; de uitbouw van een sociale sektor aan het NUHO.
9. Betere overgangsmoedialiteiten tussen de verschillende universitaire richtingen en tussen universitair en niet-universitair hoger onderwijs!
dit mag evenwel geen alibi zijn om toch een numerus clausus in te voeren, maar moet wel een maximaal rendement van het intellectueel potentieel mogelijk maken.
10. Inspraak van de studenten als grootste en eerste belanghebbende partij, bij het bepalen van het beleid voor hoger onderwijs!
m.a.w. geen volgendoren-feiten-politiek meek: geen beslissingen boven de hoofden van de studenten of stiekem en vlog in de vakanties, maar wel beslissingen op basis van een brede, publieke en maatschappelijke discussie.

Het beste uit de kringbladen

Nadat 28 kringbladen in 14 afleveringen de revue passeerden wuift ook Vanzwam uit. Vulkaantje nr. 4 schrijft op haar voorpagina dat Vanzwam een zeveraar is, en die eretitel wordt met alle erkentelijkheid binnengerijfd. Wie durft er trouwens in dit stadium van ASR-verrotting de kringen nog ongelijk geven? In de laatste aflevering evenwel nog een surprise dat Vanzwam allang niet meer verwacht had en het betreft De Lastige nr. 4, een blad dat zijn samenstellers terugvindt in

kringen van het vierde jaar architectuur.

Nr. 4 is samengesteld door de ploeg Triplex, die zich net vóór de stemming in de VTK-kringverkiezingen terugtrok. De Lastige nr. 4 is in feite een samenraapsel van teksten gedrupt in een stijlvol geplooid citroengele plastic bag. Twee hoofdbrokken: een boeiend interview met docent André Loecx, en verder protest, gellustreed met enquêtes en ander informatiemateriaal rond de hoge studiedruk in de richting architectuur.

Agressievere opstelling van architectuurscholen

Loecx is een produkt van de generatie die '68 in al zijn verblindende verbeeldingskracht heeft ervaren, en daaruit nog steeds kracht en inspiratie put. "In '67 was er bijna permanente staking. Prof. Felix kwam daar begrijpend aan tegenom. Die wou daarvoor spreken, maar iets mee doen. Dat leidde zelfs tot het zoeken naar een soort alternatieve opleiding. In plaats van naar de lessen te komen, deden we onze eigen projecten. We stelden een alternatief project voor in de Bruul bijvoorbeeld 'Geen geld naar elitaire bouwprojecten. Geld naar de sociale sektor!', riepen we toen." Enzovoort.

Architectuur heeft volgens Loecx primordiaal te maken met ruimtelijke relaties en levensconcepten. "Concepten, van samenzijn en afzondering. Dat maakt een vorm tot een type. Als je architectuur kunt bedenken die dat soort kwaliteiten heeft... Kijk eens wat er aan de hand is in Leuven. De manier waarop men restaureert. Waarop men pleinen en straten aan het verknoeien is. Daarin blijkt onkunde over wat een stad is met haar elementaire ruimtes, haar morfologische eenheid, haar basistypes. De Grote Markt... Dat is toch van een heel andere morfologische orde dan de orde van bloempotten, trappes, tegels, lampen... Eigenlijk zou er toch een veel agressievere opstelling moeten komen van een architectuurschool..."

Tot daar een voorproefje van een boeiend interview dat veel rijker is dan dat, en door geïnteresseerden dringend moet opgevraagd worden bij de redaktie.

Studiedruk

Na een aantal teksten die een diepe onvrede uitdrukken met de manier dat "ontwerpen" begeleid worden in het derde jaar, een gelijklopende kritiek op een soortgelijk gebeuren in het vierde jaar... vallen er harde woorden over de studiedruk in de opleiding architectuur. Vooral op het derde jaar worden de schijnwerpers geplaatst. Een 'koelrekening' van de studiedruk in het derde jaar geeft als resultaat een kollegerooster met ca. 2100 gepresterde uren. Omgerekend geeft dit een studiebelasting van 10 uren per dag. Een paar jaren terug werd door de fakulteit vooropgesteld als richtwaarde 1800 uren...

In de conclusies die men trekt naar aanleiding van een enquête in dat derde jaar, stelt men ondermeer dat "binnen de staf nauwelijks geweten is hoe op dit moment ons pakket eruit ziet". "Men heeft moeite om in te zien dat sinds de hervorming van '67 of de eigen studietijd er zich toch veel feitelijke veranderingen voltrokken hebben."

Er wordt gesteld dat het en absoluut minimum is dat er van het programma van het derde jaar er 200 uren dienen te verdwijnen.

In de map zitten voorts nog een aantal grappige raadseltjes op kleine papertjes...

hoe ik mijn thesis cum laude verknoeide

Ik was echt geen slecht student. Maandenlang had ik opzoekingswerk verricht, notities verzameld, kladdes geschreven, geschrapt en herschreven en nu was het zover: mijn eindverhandeling was eindelijk klaar. Nog vlog uit-tikken en reproducteren op 7 exemplaren. "Dat kan geen probleem vormen", dacht ik, want het nichtje van mijn lief werkte op de boekhouding van Artois en kon goed met een schrijfmachine overweg. Haar oom, die in 1959 was afgestudeerd, kende iemand in een bedrijfje waar 'n tweedehands drukkers stond. Hij beloofde me 'n zacht prijsje. Ik sliep op mijn twee oren.

Tets ging fout. Het nichtje was onklopbaar in het tikken van prijsfocertes. Mijn thesis was een bladzijdige lange prijsofferte. De tabellen, waaraan ik twee maanden zwoegde, leken net 'n jaarbalans. De bibliografie - eerlijk gezegd het meesterstuk van mijn verhandeling - had het boeiende van een prijslijst van een groothandel in ijzer-waaren.

Dat waren de kleinere mankementen. De tweede-handsdrukker leverde mijn zeven exemplaren laat op een avond. Hij rekende me slechts de helft van de prijs aan. Toen was ik zeker. Ik had mijn thesis verknoeid. De meest geslaagde bladzijdige waren diepgruis. De kaff beduimeld. Alle tabellen zaten door nekaar, wat niet zo erg was: ze waren toch onleesbaar. De voetnoten had de drukker met grote zorg van de pagina's gesneden. Ik vluchtte naar de Domus...

In extremis

Daar liep ik Lode B., thans alom geacht pedagooog te G., op het lijf. Het was een eersteklas wildebras. Het ergste stuk ongeregeld van de campus. Nog in maart had hij zijn fiets roofoverveerd. Ik stortte mijn hart uit. - Ik heb vrijdag mijn thesis met glans verdedigd, zei hij onangedaan. Prima stukje vakmanschap. Zelf getikt en alles. Met die "Tijpwijszer" van Pencoprint, weet je wel. Als ik jou was, haalde ik me er morgenvroeg ook eentje. Of 'k liet mijn tekst meteen door hun dactyloloop verzorgen. Hij nam zijn sjaal en stond op. Bij de deur keek hij nog eens om en zei: - Laat die lui van Pencoprint je thesis zeker afdrucken. Ze doen dat niet onnaardig. Snel en goedkoop ook. En met ge-plasticiseerde kaff. Ik was gerad.

Jet Willems

Twintig jaar ervaring met thesiswerk

**Reprocenter
Pencoprint**

Tiensstraat 36 - 3000 Leuven

Haal je gratis "typwijzer"

ADVERTENTIE

De aandachtige scheikundige zal bij de lectuur van vorige Veto wel eventjes verstoord geweest zijn. Door een Babylonische verwarring in de laatste uurtes voor de geboorte van Veto 29 werd de verkiezingsuitslag van Chemika ontstert door een verkeerde naam onder de foto van de winnaar.

Allemaal het gevolg van laatste-ogenblikken-stress, verkeerd begrepen afspraken, zenuwachtige lay-outers, geïrriteerde zettters, overmatig drankgebruik... Maar kom, les excuses... De lezer wordt dan ook verzocht volgende korrekties met rode balpen aan te brengen: Zo is de hierboven (en vorige week) gereproduceerde mansproun niet Mark, maar wel Pol (De Coster) van Chemika. Hij was het die het uiteindelijk haalde als preses met 141 stemmen. Marc Van Damme behaalde 94 stemmen. En wat we vorige week voorspelden, nl. dat de winnaar de andere kandidaat vruchtbaar zou kunnen inschakelen, werd zowaar bewaarheid: Mark wordt immers vice-preses van Chemika. Voor een POK-zetel waren vier kandidaten komen opdagen en na twee stemronden werden er twee verkozen.

Voor de verkiezing van een eindverantwoordelijke van het kringblad 't Chemistje was slechts één ronde nodig (twee kandidaten) en om prokantor te spelen op de kantussen stelden maar liefst drie ambiancemaakters zich kandidaat. Er waren ook twee kandidaten zedenmeesters.

Voor alle andere posten: slechts één kandidaat. De stemming had hier dan ook meer het karakter van een vertrouwensstemming en gebeurde bij handopsteken.

Maatschappelijke behoeften

(vervolg van p. 7)

Maar niet alleen economische motieven moeten een minister bezien bij het financieren en organiseren van onderwijs. Het aanwenden van gemeenschapsgelden is enkel te verantwoorden vanuit bepaalde individuele rechten en algemene belangen die zij moeten dienen. Overheids-gelden hebben, althans in de "dienstensektor", ook een herverdelend effect: zij streven een rechtvaardiger en billijker verdeling van kansen en goederen na.

Dit wil niet alleen zeggen dat er zoiets als een abstrakt "universeel recht op maximale, individuele culturele ontplooiing" en dat de centrale overheid daartoe de middelen moet vrijmaken, maar ook, en zeer concreet, dat zij inspanningen moet doen om dit onderwijs zo toegankelijk mogelijk te maken voor iedereen.

De feiten bewijzen dat de inspanningen die de overheid zich dienaangaande getroost, niet ver genoeg gaan. Een diepgaand onderzoek naar alle factoren die de toegang tot het hoger onderwijs belemmeren, dringt zich op, tezamen met het vrijmaken van voldoende middelen om deze drempels actief te bestrijden. Wanneer de huidige trend in de samenstelling van de studentenpopulatie zich verder zet, zal men binnenkort alle middelen, die naar de universiteiten gaan, kunnen schrappen. Universitair onderwijs zal dan immers een privilege zijn, en de mensen moeten geen belastingen betalen om privileges in stand te houden.

Geen studenten

Helaas lijkt de aandacht van de ministers steeds meer te gaan naar maatregelen die de toegankelijkheid van het hoger onderwijs beperken.

Zij verlenen een welwillend oor aan beroepsverenigingen die een studenten-tentop eisen. Zij lanceren het voorstel tot een forfaitaire betoelaging van de universiteiten, dat het initiatief tot een feitelijke numerus clausus toevrouwt aan de academische willekeur. Zij verplichten de universiteiten tot rationalisering, met andere woorden een beperking van de totale onderwijs-kapaciteit. Zij scheppen door hun maatregelen tegen vreemdelingen (Gol, Acerts...) het klimaat waarin steeds meer stemmen opgaan voor de "uitzuivering" van onze universiteiten

van vreemde studenten.

Voor wanneer is de totale zuivering van onze universiteiten van alle studenten? Want een universiteit zonder studenten is veel goedkoper en kan zich volledig ten dienste stellen van onze "onze" industrie, "onze" economie en de volledige heropbouw van "ons" land. Moeten wij misschien, wanneer minister Coens zegt: "Deze tijd dulde geen afgestudeerden meer", erbij denken: "want wij willen hun studies niet langer betalen"?

Geen democratie

Naast economische motieven, naast verwervingen naar individuele rechten en vrijheden, naast overwegingen van politieke moraal en rechtvaardigheid, biedt een demokratizerende visie op onderwijs nog andere essentiële argumenten die een zeer brede toegankelijkheid van het hoger onderwijs bepleiten.

Wij leven in een democratie met een reijk verleden, die ons nauw aan het hart ligt. Een democratie is echter kwetsbaar: zij moet steeds opnieuw bevestigd en bestendig worden.

Daarom mag elke demokratische maatschappij geen moede sparen om haar democratie steeds breder en dieper uit te bouwen en te verspreiden. Eén van de belangrijkste middelen daartoe is het onderwijs.

In het onderwijs leert men een wetenschappelijke, rationele houding van aandacht en respect voor de dialoog met andere "hypotesen" en overtuigingen. Het leert ons een historische, kritische houding die beschermt, zowel tegen verstarung als tegen roekelose avontuur. Maar bovendien, en meer specifiek, zorgt het onderwijs voor de verspreiding, de demokratizering van de kennis.

Kennis heeft geen naam en kent geen grenzen. Kennis mag niet beperkt worden tot een gesloten groep "beroeps"-mensen. Daaruit ontstaan belangenverneming, privileges en willekeur. Kennis moet voor iedereen vrij toegankelijk zijn. Pas dan kan zij emanciperend werken. Pas dan maakt zij verantwoordelijkheid, betrokkenheid en inspraak mogelijk. Pas dan maakt zij democratie mogelijk.

Het is de democratie die op het spel staat, wanneer men de toegang tot het hoger onderwijs wil beperken.

Frank Uytendaele

MERKATOR — Heel, heel lang geleden was er eens een man, die ervan droomde beroemd te worden. Daarom veranderde hij zijn naam, Kremer, in een vlot in het gehoor liggend pseudoniem, Mercator. Omdat het gewone kaartspel al uitgevonden was, begon hij met alternatief spelmaterialen te experimenteren: het atlaskaartspel. En inderdaad, hier bleek nog een hele markt onontgonnen te liggen, en op korte tijd werd onze vriend wereldberoemd. Tegelijkertijd ontwikkelde zich de sekte der Merkatorianen. Zij leerden de hele aardbol rond met kaarten, atlases en wereldbollen. Vorige dinsdag werd hier te Leuven een nieuwe opperkaartmeester verkozen. Maar eerst moesten allerlei verplichte rituelen voldaan worden.

Terwijl de public relations dienst op volle toeren draaide — de Veto-journalist had van niets tekort — werd begonnen met een evaluatie van het vorige jaar. Kort maar bondig stelde de vorige opperkaartmeester dat het jaar niet bijster goed was geweest, maar dat toch de traditie in ere was gehouden. In elk geval was de onderwijswerking degelijk uitgediept geworden. En daarmee was het verleden weer met de mantel der liefde toegedekt en in kaart gebracht. vervolgens had een korte huldiging plaats van een verdienstelijk lid. En toen kon het echte spel beginnen.

Statuten

Omdat de volgelingen van Merkator blijkbaar alles tot op de laatste komma precies op papier willen hebben, bestaan er ellenlange kringstatuten. Naar jaarlijkse gewoonte werd ook deze keer geprobeerd stukken bij te voegen en te veranderen. Allereerst werden de maatregelen in extenso voorgesteld. De stemming zou pas veel later op de avond plaatshebben, want minstens de helft van de leden moest daarvoor aanwezig zijn. Een eerste innovatie betrof een vermeerdering der vertegenwoordigingsfuncties. De universitaire overheid blijft maar postjes bijkreeën, en de Merkatorianen moesten nu ook nog afdelingsraden, naast departementsraden en andere praatgroepen bevolken. Zonder problemen werden hier de statuten in een nieuw kleedje gestoken. Een ander pakket zou echter helemaal afgewezen worden.

Dit pakket betrof een stel maatregelen, aangeboden onder de noemer "vergroting van het democratisch aspect der kring". Een eerste maatregel betrof het mogelijk maken "van discussies over brede maatschappelijke kwesties", waar de kring dan in het vervolg ook standpunt zou kunnen innemen. Hiermee werd gehoopt nieuwe activiteiten te stimuleren. Om de statuten nog wat ingewikkelder te maken, zou hertoe nog een nieuw soort vergaderingstype in het leven worden geroepen. Terwijl men al vier types heeft, telkens voor onderscheiden gebeurtenissen. Een meerderheid vond echter dat men met statuten niets kan stimuleren, zolang er geen wil is. Met de nodige wil, zouden trouwens de huidige statuten volstaan. Bovendien stelde men zich de vraag of dergelijke discussies hoe dan ook wel gewenst waren en of zijn niet zouden leiden tot Ekonomika-tendenzen: enkele mensen zeggen wat minder geïnteresseerden moeten stemmen.

Kringblad

Tussen de presidiumvergaderingen in, houdt men dikwijls 'permanente comité'-vergaderingen. Sommigen betitelen die als onderonsjes van enkele geprivilegieerden. Daarom zou in de statuten moeten ingeschreven worden dat zoveel mogelijk mensen moesten opgeroepen worden, ondermeer de jaarverantwoordelijken. De meerderheid der aanwezigen vond dit echter niet nodig.

Een derde voorstel betrof het kringblad. Waar totnuoe de preses ongeveer op zijn eentje preventieve censuur kan uitoefenen, zou in vervolg de redactie een grotere autonomie krijgen ten opzichte van het presidium. De redactie zou in beginsel alles plaatsen, tenzij het permanent comité in zijn unanimitie besliste om iets te censureren. Tegelijkertijd zou de hoofdredacteur verantwoordelijke uitgever worden in plaats van de preses.

Nadat ook dat afgewezen werd onder de bedenking "de preses is het boegbeeld en moet dus kunnen beslissen", onderging een laatste voorstel eenzelfde lot. Dit betrof het invullen van vakante functies. In het vervolg zouden kandidaten daarvoor in oktober ook voor de jaren moeten verkozen worden. Men had het vermoeden dat sommigen zich in mei niet verkiesbaar stelden omdat zij in oktober gemakkelijk door het presidium gekoopt konden worden. Maar

zoals gezegd, de meerderheid vond dit het zoeken van spijkers op laag water.

Verkiezing

Na dit ellenlange voorspel, kon dan eindelijk naar het 'moment suprême' gestreefd worden: een al dan niet liefkozende aai over de nieuwe kandidaat-kaartkoplopers.

Preses Caroline: veel aandacht besteden aan ekskursies, en we zijn weer vertrokken voor een jaar. In de lijn van de traditie, met eventueel toch wat nieuwe aspecten te ontdekken via een enquête. (foto Veto)

De kandidaat-sekretaris beloofde een goede boekhouding, naast een sluitende begroting. Bij dit laatste zou hij het wel gemakkelijk hebben, want Merkator zat ruim in de sullen. Misschien zou er wel een lager lidgeld komen volgend jaar, naast meer onthaalkosten. Met een even-groot 'misschien' zou hij soms naar andere kringactiviteiten komen. In-

for-life'-visie. De sterksten zullen het wel halen, en daarmee keren we terug naar Darwin en zijn theorieën. Daarbij wordt vaak vergeten dat het niet altijd een gebrek aan competentie is dat mensen doet mislukken. Zelfs huidige profen hebben in hun tijd wel eens moeilijkheden gehad op psychisch of ander terrein. Het lijkt toch niet aangewezen dat niet-relevante factoren het studieresultaat en de toekomstmogelijkheden hypotekeren.

Bovendien is het perfect economisch de 'trial-and-error'-taktiek te vermijden. Per sluit van rekening is studeren nog altijd duur en daarom is bijsturen gezond. Anders zou men er ook kunnen voor pleiten alle voorlichting (ook seksuele e.a.: de mensen vinden vanzelf wel hoe alles moet) en zelfs public relations (de mensen kopen vanzelf wel de goede producten of diensten) af te schaffen.

Vanuit de studenten-gebruikers der diensten kreeg men in Pol & Sok in elk geval een positieve evaluatie. Ook de kring zelf vaarde er wel bij: in een aantal gevallen bevorderde dit initiatief duidelijk de integratie en leidde zij tot verdere medewerking aan andere kringactiviteiten.

Tenslotte bleek ook de evaluatie vanuit de fakulteit gunstig. Een aantal profen kwam zelf een kijkje nemen om het initiatief te ondersteunen. Ook van de zijde van de ombudsman en van het monitaraat bleek men zeker niet afzijdig te staan. Vooral vanuit het monitaraat bevestigde men dat dit een goede aanvulling is. Daar is men dikwijls gedwongen met verouderde voorbeelden de student de juiste studiemethode aan te brengen, terwijl de studentenopvang dichter de echte realiteit benadert.

Een initiatief dat navolging verdient? Voor ons een uitgemaakte zaak. Ook voor andere kringen?

dien nodig ging hij bovendien onredelijk begane kosten niet uitbetalen. Van waar het geld dan wel moet komen, bleek niet zo duidelijk.

De kultuurkandidaten zouden een brede waaier van activiteiten ontplooiën. Omdat cultuur een braakliggend terrein vormt in Merkator, werd gedacht aan allerlei experimenten, maar die moesten nu nog geheim

Een probleem vormde de onderwijswerking. Terwijl er wel mensen de kursdienst wilden runnen (normaalier een deel van de onderwijswerking). Kon men apart over de kursdienst stemmen? Tegenstanders vonden van niet, omdat het niet enkel gaat om een zakelijke functie. Er moet daarbij een beleid ontwikkeld worden: welke kursussen zal men aanmaken en welke niet. In elk geval vormde de kursdienst volgens de statuten geen aparte entiteit. Oplossing later dus.

Oppervrouw

Tenslotte stelden de kandidaat-preses zich voor met hun geliefde vice-preses. Waar Wim en Bart zich als

blijven. Tegelijk zou volgend jaar misschien een grondige discussie over het nut van Kultuurraad gehouden worden.

De sportafvaardigden gingen binnen Sportraad de belangen van Merkator verdedigen. Daarbij vormde één der doelen zoveel mogelijk subsidies voor de kring los te weken. Naast het meedoen aan de Sportraadactiviteiten, zal de werking binnen de kring meer centraal gesteld worden.

De sociale afvaardigden kwamen slechts in laatste instantie op en konden dan ook weinig concreets vertellen. Dit deed de hoofdredactie van het 'Merkatorje' wel middels een vrij humorvolle presentatie. De huidige preses en vice-preses stelden zich kandidaat voor de departements- en afdelingsraden. Veel aandacht zouden zij besteden aan het behoud van de vele ekskursies.

lokandidaten voorstelden met een plezante vertoning (waarin ook nogal wat onderhuis steken), waren Caroline en Francis 'ernstig'. Hun doel was de traditie eerbiedigen, met eventueel toch wat nieuwe aspecten. Daartoe zou een enquête georganiseerd worden. Zij wilden de ASR blijven stemen, maar niet kritiekloos. In elk geval zagen zij enkel heil in een apolietieke werking. De kringwerking lijkt te sterk onder politiek, en het slorpt allemaal teveel tijd op. Bovendien kan men in dergelijke problematieken toch geen gemeenschappelijk standpunt innemen, met alle risico's van dien. Bij stemming bleek dat zij op deze basis met 65 stemmen tegen 16 het vertrouwen kregen.

(TBC)

Eksamenopvang

(volg van p. 1)

bedacht met een 'steunende' peter of meter. Die werkt de neofiet dan gedurende het jaar in het Leuvense leven in. Een gepersonaliseerde aanpak dus, die heel dienstig kan zijn, maar ook niet vrij te pleiten valt van falen. In vele gevallen beperkt de begeleiding zich wel eens tot een introductie in het Leuvense nachtleven. Maar eens de eksamen in zicht denkt peter vooreerst aan zijn eigen problemen. Zodat het pete- of metekind ineens zonder reddingsboei valt, wanneer de nood het hoogst is.

Permanente

In sommige fakulteiten organiseren de kringpresidia dan ook een echt vaste noodtoeverlaat: een permanente. Zo ook in Pol & Sok, waar vorig jaar voor het eerst dergelijk initiatief opgesteld werd. Met ruim succes, zodat ook dit jaar door presidiumleden en vrijwilligers zal gewerkt worden aan dergelijke bijstand. Helaas enkel in tweede zit, omdat in eerste zit iedereen tijdens dezelfde periode eksamen heeft in deze fakulteit. In andere fakulteiten hebben ouderejaars dikwijls in andere periodes eksamen, zodat daar een eerstezittingwerking ook mogelijk is.

Konkreet

Wat houdt nu zo'n permanente in? In Pol & Sok heeft zij twee belangrijke aspecten: de eigenlijke burowerking en daarnaast een massa praktische taken. Dit laatste bestaat vooral uit het afspraken maken met profen en het verwittigen van studenten in bepaalde gevallen. Als bepaalde eksamen door de prof niet kunnen afgenomen wor-

den op het voorgestelde tijdstip, lopen studenten de 'slachtoffers' af om hen van de verplaatsing te verwittigen. In die functie kunnen studenten een waardevolle hulp vormen voor de ombudsdiensten.

Het burowerk vormt dan ook vaak een aanvulling op de werking van de monitoraten. In Pol & Sok houdt de permanente zich hoofdzakelijk met twee elementen bezig. Allereerst heeft men de eksamenvragen van de profen in eerste zit verzameld. Op basis daarvan kunnen studenten hun kennis komen toetsen, hun studiemethode aanpassen en eventueel uitleg krijgen van medestudenten. Niet alleen kan dit de studenten in één bepaald geval helpen, het kan hen ook bijsturen naar een meer effectieve studie in de volgende jaren.

Daarnaast is er ook een meer concreet resultaat: elk jaar opnieuw worden de eksamenvragen ingezameld, zodat een student steeds ziet wat een prof van hem verwacht en zodat eventuele misbruiken (vb. stukken vragen die niet gekend moesten zijn) gemakkelijker gedetecteerd kunnen worden.

Daarnaast heeft de permanente ook nog een 'psychische' functie. In een ander hoekje kan immers gewoon gepraat worden met oudere studenten. Bij een kopje koffie, trouwens mee verleend door de fakulteit, kunnen zo de problemen wat afgereageerd en uitgepraat worden. Op die manier werd wel eens wat tijd 'verloren', maar op lange termijn kan dit problemen voorkomen.

Evaluatie

Dergelijke studentenbegeleiding wordt door sommige studenten wel eens sterk bekritiseerd vanuit een 'struggle-

UW-
THESIS!

ONZE SPECIALITEIT

Copy Max

Naamsestraat, 6
Vandenbemptlaan, 57

Leuven
Heverlee

Tel: 233538

TOPKWALITEIT IN FOTOKOPIE VOOR DE BESTE PRIJS

ADVERTENTIE

TBC

Hoe leg je aan iemand uit hoe Veto werkt? Of beter nog: hoe krijg je mensen, die je niet kent, zover dat ze zin krijgen om eraan mee te doen? Mensen, die vaak denken dat Veto alleen door professionals gemaakt wordt, of dat je een lidkaart van een extreem-linkse signatuur moet hebben om mee te mogen doen, of dat je minstens veel ervaring moet hebben om met de redactie te kunnen meewerken. Toch hangt Veto voor het overgrote deel af van mensen die noch maniak, noch ekstremist, noch 'crack' zijn. Van studenten die het gewoon fijn vinden om mee te werken aan een studentenblad met mogelijkheden. Om bijvoorbeeld op interview te gaan. Of om

goede aktiefoto's te maken. Of om op een echte fotozetmachine te werken. De huidige redactie beseft heel goed dat zij volgend jaar weer nieuwe mensen moet aantrekken, en dat ze dat ieder academiejaar zal doen. Zij wil zich daarom, op het einde van dit academiejaar, een keer persoonlijk richten naar haar publiek. Om zich eens voor te stellen, maar vooral om aan veel mensen duidelijk te maken dat zij bij Veto welkom zijn en wat ze er kunnen komen doen. Dit stelde wel een probleem, onder welke vorm moest Veto aan het woord komen? We kozen voor een wat ongebruikelijk procédé maar voelden ons er happy in.

Veto interviewt Veto... over zichzelf

Meer medewerkers voor meer mogelijkheden

— Veto is geen groot kringblad...

Veto: «Nee. Wat een kringblad kenmerkt, is dat het gemaakt wordt voor een relatief kleine groep mensen, die meestal persoonlijk de redactie kennen. En een kringblad heeft in de kring een integrerende functie. De bedoeling is het groepsbewustzijn van de studenten van de kring aan te zwengelen. Veel kringbladen publiceren dan ook alles wat ze binnen krijgen. Dat doen wij niet. Wij hebben een oplage van achtduizend exemplaren en een potentieel lezerspubliek van vijftienduizend mensen. Dat schept een afstand tussen ons en het publiek. Wij moeten wel degelijk aan 'redactie' doen.»

— Wat is de bedoeling van Veto?

Veto: «Je moet een goed onderscheid maken tussen de motieven die de ASR heeft om dit blad uit te bouwen, en de bedoelingen van de redactie. De ASR funktioneert als 'directie' van het blad. Of beter nog, als 'uitgever'. Dat wil zeggen dat zij bepaalt dat het blad gratis moet zijn, welke oplage het moet hebben, dat de verzending in principe zelfbedruipend moet zijn, dat er een fotozetmachine gebruikt wordt enzovoorts. En zij maakt dat financieel mogelijk. Maar zij doet dat natuurlijk niet zomaar. Zij doet dat omdat zij vindt dat de studenten méér moeten weten over het reilen en zeilen van de unief dan zij kunnen lezen in hun krant, hun kringblad, of in Akademische Tijdingen. Dat méér kan van alles zijn, maar er ligt toch een sterk akcent op bepaalde gebeurtenissen in departementen en fakulteiten en op de activiteiten en standpunten van de ASR zelf. Voor de redactie schetst dat allemaal het kader waarbinnen zij haar doelstellingen kan vinden. Dat zijn natuurlijk geen andere doelstellingen. Maar de redactie herformuleert ze wel in functie van wat zij aankan. Met het beperkte aantal medewerkers dat zij heeft bijvoorbeeld.»

Niet alles

«Dit jaar zijn we ons ervan bewust geworden dat de functie van Veto erg tweeledig is. Je hebt eerst het luik van

de verslaggeving. Dat wil bijvoorbeeld zeggen: Medica lauwert beste profen, De Somer praat de Vlaamse Interuniversitaire Raad numerus clausus aan, Prof in klassieke geeft straf aan tweede kan, Kringraad wijzigt subsidiekriteria, Studenten bezetten Terbank. Dit is een heel breed gebied, dat Veto nog maar voor een heel klein stukje begint te ontginnen. Daarnaast is er het luik 'uitdieping'. Achtergrondartikels dus. Artikels die een problematiek uiteenzetten. Een echte kloof bestaat er niet tussen die twee soorten — je kunt net zo goed tien centimeter tekst schrijven om mee te delen dat Terbank bezet is als honderd om uit te leggen waarom ze dat doen. Maar er is een heel groot verschil in de manier waarop die twee soorten tot stand komen. De achtergrondartikels kun je achter je buro

schrijven, mits je je goed voorziet van dokumentatie. Maar als je het enorme gamma van gebeurtenissen zo compleet mogelijk in je blad wilt — daarom niet altijd uitgediept — dan moet je de baan op. En daar heb je heel veel hulp voor nodig.»

— En toch publiceren jullie niet zomaar alles wat binnenkomt.

Veto: «Wij blijven als redactie natuurlijk verantwoordelijk voor wat wij publiceren. En dat wil ook zeggen dat we sommige dingen niet aannemen. Tegenwoordig komt het echter steeds meer voor dat wij contact opnemen met auteurs van teksten die we binnenkrijgen. Zeker als het gaat over dingen die ergens in Leuven plaats gehad hebben en waarover wij eigenlijk zelf hadden willen schrijven. Maar wij hebben niet genoeg mensen om

overal te zijn. Als dan iemand zo met een verslag aankomt, dan zijn wij daar natuurlijk blij mee.»

Skrupules

«Toch kunnen we zo'n verslag vaak niet zo in de Veto zetten. We proberen een beetje de opstelstijl te vermijden. De stijl van "we hebben dat gedaan en toen beleefden we dit en we hebben veel plezier gehad". We willen een Veto die bericht wat er in Leuven gebeurt, en dat doet met een zekere stilistische — d.w.z. herkenbare — uniformiteit. Een blad waarin iedereen vertelt wat hij zelf heeft meegemaakt kun je niet aan vijftienduizend mensen kwijt. Uiteindelijk is het voor de lezer belangrijk, te weten dat de redactie iets belangrijk genoeg vond om hem er over te berichten. Daarom

is het nodig dat de Veto-artikelen geschreven worden vanuit een bepaald afstandelijkheid tegenover het onderwerp. Maar het aanpassen van de verslagstijl en van het redactioneel standpunt is natuurlijk maar een kleinigheidje meer, als je de informatie eenmaal binnen hebt. Daarom moedigen we dat zelfschrijven ook erg aan en gaan we zachtzinnig om met de mensen aan wier tekst we sleutelen. Bij een krant hebben ze geen skrupules wat het veranderen en inkorten van teksten van jonge medewerkers betreft. Dat kunnen wij ons niet permitteren. De studenten voelen zich daarvoor veel te zeer met dit blad betrokken. Ze beschouwen het uiteindelijk toch als hun blad.»

— Stilistische uniformiteit is maar een zwak argument om aan anderen teksten te sleutelen.

Veto: «Het gaat ook om inhoudelijke aspecten. Van uiteenlopende aard trouwens. Het artikel bijvoorbeeld over de lauwing van de beste profen in Medica. Dat was door iemand van geneeskunde zelf binnengebracht. Wij vonden dat erg interessant maar we hebben er toch, in overleg met de jongen die het geschreven had, heel wat aan gesleuteld. Aan sommige aspecten had hij heel weinig aandacht besteed, omdat ze voor geneeskunde studenten bijna vanzelfsprekend waren. Met een eenvoudig telefoontje konden we verschillende dingen nog duidelijker stellen. Ook dankzij de soepele opstelling van de auteur trouwens.»

Vrije Tribunes

«De auteurs zijn niet altijd even soepel in het afstaan van hun 'auteursrecht'. De komites bijvoorbeeld voelen zich nogal eens verongelukkig als wij veranderingen willen in wat zij schrijven. Maar precies hun teksten zijn soms delicaat, en vaak vanuit een heel ander standpunt geschreven dan wij zelf zouden doen. Terwijl wij er toch verantwoordelijk voor blijven. Sommige resulteren dat in een Vrije Tribune. Maar we willen de Vrije Tribunes ook niet laten degenereren tot het hoekje voor dingen waar we geen blijf mee

Veto zoekt voor haar redactie

Kringkorrespondenten

om interessante kleine en grote gebeurtenissen meteen door te telefoneren naar de Veto-redactie om regelmatig een babbeltje te komen slaan met de vaste redacteur 'fakulteiten' om zelf korte berichten te schrijven over wat er in kring en fakulteit gebeurt wij vragen een zekere vertrouwdheid met het kringleven en met het reilen en zeilen van de studierichting (fakulteitsraad, POK,...)

Redakteur Sport

voor het verslaan van de massasportmanifestaties voor het volgen van de competitie en de toernooien van Sportraad

Redakteur studenten nationaal en internationaal

om ons te informeren over het doen en laten van de studenten aan andere uniefs (eventueel) via een uit te bouwen net van korrespondenten aan die uniefs)

Vlaamse Studenten Federatie
Internationale Studenten Kongressen
wij veronderstellen wel dat je iets weet over nationaal onderwijsbeleid

Buroredakteurs

om de telefoon voor Veto aan te nemen om 'grote' dingen door te spelen aan vaste redakteurs om kleinere dingen direct zelf te verwerken tot berichten

Redakteur Cultuur

voor het koördineren van een cultuurrubriek met visie wij dachten aan volgende mogelijkheden:

1. Cultuur aan de unief: fakulteitsconcerten, kringcultuur, tentoonstellingen in Leuven, universitair koor en universitair orkest
2. Avant-garde in het spoor van de Stuc-programmatie (maar zonder de Stuc voor Stuc te overlappen)

Aan alle kandidaat-redaktiemedewerkers wordt steeds uitgelegd hoe je een kortere of een langere tekst voor Veto structureert, hoe je je kopij moet verzorgen, en waarover we in Veto al of niet schrijven.

We zoeken in de eerste plaats studenten, maar sluiten niemand uit. We kunnen geen financiële tegenprestaties bieden, maar garanderen je behalve het plezier om voor het grootste studentenblad van de Benelux te werken, ook een heleboel ambiance.

Veto zoekt voor

Lay-outers

Knippen, passen, meten, schikken, plakken, lijntjes trekken, een mooie Veto-bladzijde als resultaat.

We leggen je in het begin uit wat voor dingen je allemaal Verder verwachten we wel een dosis creativiteit, zodat we je een bladzijde kunnen geven en je er je plan mee laten trekken

Fotografen

Nu werken de medewerkers voor fotografie elke week. Het is om tweewekelijks in ploegen te kunnen werken.

De taak valt uiteen in foto's maken 'where the action is', met niet uitsluitend op tips van redactieleden, en het donkere kintijds de lay-out.

Je moet iets weten over fotograferen en donkere kamers kunnen je ook een ander vertellen over pers- en rasterfoto hoeft dus geen professional te zijn. Je hoeft ook geen toestel Veto beschikt over een relllekskamera.

weten. Ook voor de Vrije Tribunes zijn wij verantwoordelijk. Dat wil niet zeggen dat we alleen plaatsen waar we 't zelf mee eens zijn, maar wel dat we het zelf toch interessant moeten vinden. Het mag uit anarchistische, liberale, marxistische, groene, kristendemokratische hoek komen. Maar het mag geen nonsens zijn.

— Waarop baseren jullie je om te beweren dat de lezers zich bij het blad betrokken voelen?

Veto: «We kunnen moeilijk zicht krijgen op de grondigheid waarmee Veto gelezen wordt. Zeker wat de studenten betreft die automatisch een abonnement krijgen van hun kring. Toch zien we wel dat de Veto niet dagenlang in de bakken blijft liggen. De man die hem naar de bakken brengt vertelt soms hoe de mensen 'hunne Veto' al van zijn stapel grissen nog vóór hij hem in de bakken kan deponeren. Dat gebeurt zelfs in de Valk en in het Handelskot. Zoiets is toch wel significant. Maar er zijn natuurlijk ook mensen die ons verwijten dat ze de Veto op tien minuten doorgekeken hebben. Die staan er dan niet bij stil dat ze een krant ook op tien minuten doorbladeren en dat ze daar wél zestien frank voor over hebben. De kranten weten dat natuurlijk. Ze zorgen er dus voor dat de belangrijkste informatie in de titels staat, en in de ondertiteling van de foto's. Dat is iets waar wij nog veel last mee hebben. De titels van onze artikels missen nog veel te veel informatie. Wij hebben nog te veel 'literaire' titels. Een hardnekkig overblijfsel van de opvatting dat Veto 'artikels' brengt — terwijl wij graag meer aksent willen zien op 'informatie en verslaggeving'».

«Dat lezers Veto aanvoelen als 'hun' blad blijkt misschien nog het beste uit de reacties die we krijgen. Het is onvoorstelbaar hoe mensen struikelen over details, als het gaat over dingen waarbij ze zelf betrokken zijn. Van ons wordt een nauwkeurigheid geëist, die geen enkele krant nog maar zou kunnen benaderen. Wie zelf eens iets van dichtbij meegemaakt heeft waar de kranten over schreven, zal dat wel weten. Wij hebben het zelf meege-

maakt met de Veto-affaire in december en met de Ekonomika-zaak in maart, die allebei de kranten haalden. Daar komt nog bij dat detailfouten in Veto bijna onmiddellijk ideologisch geïnterpreteerd worden. Wat van een krant getolereerd zou worden 'omdat journalisten niet van alles het naadje van de kous kunnen weten' wordt bij Veto direct aangevoeld als een bewijs voor vooroordelen als "Veto is marxistisch", "Veto is tegen cultuur" of "Veto schrijft alleen pro-ASR" (of alleen kontra).»

Lange tenen

«De ellende is natuurlijk dat wij ook niet van alles het naadje van de kous kunnen weten. Omdat we het blad van de ASR zijn doen we ons uiterste best om tenminste over de ASR zelf geen fouten te schrijven — en dat is al een geweldige opgave. Maar als we dezelfde eisen zouden stellen aan de hele verslaggeving, dan zouden we nergens meer over schrijven. Soms krijgen we trouwens de indruk dat sommige mensen dat beter zouden vinden. Vroeger verweet men Veto dikwijls dat ze te weinig over de kringen schreef. Dit jaar hebben we ons best gedaan om daar verbetering in te brengen. Maar eerlijk gezegd, van de kritiek die we daarop soms te slikken kregen zou de moed je toch bijna in de schoenen zinken. Studenten hebben lange tenen.»

— Of steekt het jullie niet zo nauw?

Veto: «Toch wel. Alleen als we moeten kiezen tussen een artikel met misschien een paar foute details, en géén artikel, dan kiezen we voor het eerste als het onderwerp ons belangrijk genoeg is. Het streefdoel blijft altijd een berichtgeving zonder fouten. Ook al omdat een paar fouten je hele artikel op de helling kunnen zetten. En teveel fouten ondermijnen je geloofwaardigheid als blad.»

«Dat we echt wel veel moeite doen, ook voor details, mag blijken uit de volgende anekdote. Vorige week hadden we nogal veel artikels over de

(vervolg op p. 19)

Tegen de klok werken kan alleen met routine

De technische kant van Veto begint te rollen van zodra de vrijdagse redactievergadering is afgelopen. Terwijl de redactie is gaan eten, zit de eerste zetter van de week achter de fotozetmachine om het eerste artikel in te tikken. De kopij die hij achter zich heeft liggen, is natuurlijk veel te veel voor één avond. Je moet rekenen dat een Veto van twaalf pagina's evenveel tekens telt als een forse licentieverhandeling.

De zetter gaat dus wel een paar uurtjes door, maar zaterdagmorgen komt er iemand anders. En zo gaat dat door. Als alles goed gaat, is in principe alles gezet tegen zondagavond. Maar het komt wel voor dat de redactie voor een paar artikels toestaat dat ze later binnenkomen. Zondagavond nog bijvoorbeeld.

Maandagochtend kan de eindredakteur van de week controletoer of het zetten inderdaad goed verlopen is. Hij overloopt ook met de fotografen welke foto's er voor de lopende Veto gemaakt moeten worden. Sommige worden uit het archief geplukt. Voor andere gaat de fotografen op stap (zie elders op deze bladzijde).

In de loop van maandag kan reeds een eerste lay-outschema opgesteld worden. Meestal is er op de redactie al afgesproken wat er op de voorpagina komt. De eindredakteur en de hoofdlay-outer (dat is dus de meest aanwezige) kunnen bovendien de lengte van

alle teksten nu precies nameten. Dan weten ze ook of er teveel kopij is of te weinig. Eventueel beslissen ze wat er weer uitvliegt — dat is niet moeilijk vermits de redactie daarvoor aanwijzingen voorziet. Ze kunnen ook met de redakteurs die over de vloer komen afspreken wat er eventueel nog wordt bijgeschreven. In de namiddag komt de agenda-redactrice langs, grabbelt alle katebelletjes bij elkaar en doet haar best om die te ontcijferen. Het resultaat is een propere agenda die bij de te tikken kopij komt te liggen. Alle zettters doen hun best om het ding op iemand anders af te schuiven. De agenda geldt als rot-zetwerk.

Tegen dinsdagmiddag neemt het lay-outschema vaste vorm aan. Voor sommige bladzijden is misschien al een ander ingeplakt. Ook de laatste teksten en zelfs het redaktioneel, dat vaak een aktueel onderwerp aanpakt, zijn nu gezet. Er komen wat vroege lay-outers aan en de job kan beginnen.

Halfzeven

Op de tweede verdieping zijn de fotografen hun film aan het ontwikkelen. Iedereen weet dat ze zo dadelijk beginnen vragen hoe groot de afdraken moeten zijn.

De eindredakteur moet voor elk onverwacht probleem een oplossing voorstellen. Ontbreekt er een advertentie? Valt een laat binnengekomen tekst te lang uit voor de bladzijde die ervoor gereserveerd was? Blijkt een foto onbruikbaar? Zijn er geen plakstiften meer? De eindredakteur leest ook nauwkeurig de later binnengekomen teksten na, om te zien of er geen

dingen in staan 'waar we mot mee krijgen'.

In de weken dat alle kopij op de redactievergadering al beschikbaar is, loopt de lay-out zelden later uit dan één of twee uur 's nachts. Een zeldzaam keer is de zaak al rond om zeven uur 's avonds. Maar komen er teveel artikels pas na het weekend binnen, dan kun je er donder op zeggen dat de lay-out tot in de vroege uurtjes kan duren. Men begrijpt de aversie van de lay-outers tegen de redaktionele soepelheid om late artikels nog op te nemen.

Hoe dan ook, om halfzeven moet het ding klaar zijn. Dan komt de redaktiesekretaris binnen, goed uitge-slapen, fris gewassen en geschoren, opperbest gehumeurd. Hij overloopt de kopij om te kijken wat hij eventueel nog aan de drukker moet vertellen. Dat er een nog een foto gerasterd moet worden bijvoorbeeld. Dan stapt hij de trein op en de kopij is om acht uur bij de drukker in Brussel. De sekretaris is de enige op de trein die een krant leest die nog gedrukt moet worden.

Om vier uur 's middags scheurt een bestelwagen naar Brussel, niet omdat er haast bij is maar omdat dat nu eenmaal een rijstijl is zoals een andere. Om vijf uur ligt Veto weer op tafel in 't Stuc en kunnen de verzenders aan hun taak beginnen. Om halfacht liggen de vijf volle bakken bij de post. Wie 's anderendaags vroeg uit de veren is, kan de Veto nog lezen bij het ontbijt. En wie geen abonnement heeft, kan 'm op de middag altijd uit de bakken plukken in de Alma, of op één van de achtien andere verdeelpunten. □

De drukkerij ROTATYP dankt alle medewerkers van VETO voor de goede samenwerking en wenst de lezers alle SUCCES toe.

Wij staan tot uw dienst voor:

— Alle drukwerken zowel
— Alle gelegenheidsdrukwerken
— alle rotatiedrukwerken
zowel, weekbladen,
maandbladen als publi-
citaire bladen.

SYLVAIN DUPUISLAAN 110

1070 BRUSSEL

(afrit grote ring Brussel nr 14 Moortebek)

02/523.45.22

Van bijvoeglijk naamwoord tot lijdend voorwerp

Om de saai letterkadans in dit blad te doorbreken, schiep God de fotografen van Veto. Ondanks de tegenwerking van de groten der aarde, hebben ze zich kunnen opwerken van bijvoeglijk naamwoord tot lijdend voorwerp. In den beginne waren de foto's piepklein, maar geleidelijk werden ze groter, en nu zijn ze (soms) allergrootst.

Bovendien kwamen de prettige kanten van het werken bij Veto pas geleidelijk aan naar boven: al die pressissen die ze in bad mochten steken en er terug uithalen, kardinaals die in hun hemd werden gezet of mensen die ze opzettelijk (te) weinig belichtten.

Deze wekelijkse pleziertjes vergulden voor een groot deel de andere kant van het fotograferen bij Veto: de gebrekkige werking van de redactie om te overlopen bij welk artikel welke foto's gemaakt moesten worden (gevolg: twee versleten fietsen, maar een grondige kennis van het Leuvense stratenplan), de raster die nooit hun vriendje scheen te worden en de lay-out die stevast groepsfoto's op klein formaat wou afdrucken of horizontale foto's vertikaal.

Aan al deze euvels wordt, mede omwille van het luide protest, reeds verholpen. Voor volgend jaar zoeken de fotografen mensen geïnteresseerd in fotografie ('t hoeven niet allemaal maniakken te zijn die aan Veto meewerken) en die in ploegsysteem om de zoveel weken (dat hangt af van de opkomst) de raster mee te lijf willen gaan in de hoop dat hij eens, en liefst zo vlug mogelijk, ons vriendje wordt.

KvH & DdC

haar technische ploeg

Fotozetters

graag met
kan doen.
aen tijdje
en.

Dat zijn mensen die

- kunnen typen

- bereid zijn om wekelijks of tweewekelijks zo'n drie à vier uur te komen tikken op Veto's fotozetmachine (een mikro-komputer die krantekolommen zet i.p.v. een getypte tekst)

Wij zorgen voor je opleiding op de machine (gemiddeld vier lessen van drie à vier uur). Je moet je wel regelmatig in het weekend kunnen vrijmaken. Het Veto-netwerk gebeurt nu eenmaal tussen vrijdagavond en dinsdagochtend.

ou fijn zijn

bestal maar

amer-werk

maar wij

ografie. Je

te hebben.

Voor alle kandidaat-medewerkers voor Veto worden in september 1984, op de vormingsdriedaagse van de ASR, speciale sessies voorzien over redactie, fotografie, fotozet en lay-out. Raadpleeg voor concrete data en plaats Veto nr. 1 van jaargang 11 (verschijnt eind augustus 1984).

Verdere inlichtingen: Polleke Bijns (hoofdredakteur) en Filip Huyzenruyt (redaktiesekretaris), eerste verdieping van het Stuc.

De Europese verkiezingen en werkloosheid

Wat hebben de partijen die op 17 juni e.k. naar de gunst van de kiezers dingen in petto op vlak van bestrijding van werkloosheid. Ziehier het antwoord van zeven partijen die onze vraag om hun verkiezingsprogramma op te stellen, beantwoordden. We gaan alfabetisch te werk en beginnen bij Agalev.

In hun probleemstelling met betrekking tot de Europese groei-economie stelt Agalev dat Europa nog op geen enkele manier ook maar een begin van antwoord geformuleerd heeft op de ecologische uitdagingen van deze tijd.

opbrengsten van produktiviteitsstijgingen in de bedrijven, en door een vermindering van de bruto-lonen.

Voor de lagere inkomenscategorieën wordt loondaling volledig gecompenseerd door een even grote belastingvermindering. Van een bepaald inkomensniveau wordt het koopkrachtverlies nog slechts gedeeltelijk gecompenseerd, en deze compensatie neemt af naarmate het inkomen stijgt.

Duurzame en evenwichtige economische groei

De probleemstelling die de CVP maakt met betrekking tot de economische crisis is naast de erkenning van haar internationale karakter, drieërlei.

regering Martens wil de competitiviteit van onze nijverheid verbeteren. Daartoe drukt zij de lonen. Onze uitvoer bv. naar onze grootste afnemers Duitsland en Nederland verhoogt. Ten koste van de tewerkstelling in onze buurlanden. Lubbers en Kohl willen eveneens de competitiviteit van hun nationale nijverheid verzekeren. Op hun beurt drukken zij de lonen en verbeteren zij hun uitvoerpositie... ten koste van België. Opnieuw is het de beurt aan Martens om de lonen te drukken enz... We zitten als gevolg hiervan in een deflatie-spiraal, het binnenlands verbruik daalt overal, de werkloosheid neemt overal toe, terwijl aan de onderlinge handel in wezen niets verandert is."

basis, met solidariteit in actie."

Verwijzend naar de politiek die Mitterand voert in Frankrijk en praktijken van de SP in het Belgische verleden betwist de PVDA dat het met de socialisten in de regering beter zou gaan. Het tewerkstellingsplan van de PVDA situeert zich op twee peilers. Enerzijds moet men het geld halen waar het zit. Hierbij wordt gedacht aan een nationalisatie zonder schade-loosstelling (minstens 1000 miljard), opheffing van bankgeheim voor strijd tegen fiscale fraude (500 miljard), vermogensbelasting (200 miljard), hogere belasting voor rijken en winsten (150 miljard).

Dit betekent binnen een periode van vijf jaar inkomsten tot 1.850 miljard fr. Binnen die vijf jaar denkt de PVDA 310.000 werkplaatsen te kunnen creëren. Een bouwplan sociale woningen (80.000 werkplaatsen), nieuwe energiepolitiek (60.000 werkplaatsen), sociale infrastructuur (50.000 werkplaatsen), uitbouw spitsindustrie (50.000 werkplaatsen); samenwerking Derde Wereld (40.000 werkplaatsen); burgerbescherming (30.000 werkplaatsen).

Vermindering van bureaukratische barrières

De PVV opteert in eerste instantie voor een geïntegreerde Europese industriële grondslag om daardoor de konkurrentie van buiten tegemoet te treden zonder terug te vallen op een protektionisme dat uiteindelijk onszelf vernietigt. De PVV vindt dat de regeringen de vrije ondernemingen dienen te bevorderen door het ondernemingsklimaat te verbeteren, om zodoende het economisch herstel te stimuleren en de werkloosheid terug te dringen.

De PVV zweert hier bij een vermindering van de bureaukratische barrières en het verlenen van belastingfaciliteiten. Het financieringstekort van de overheden moet beperkt worden; het investeringspeil dat op dit ogenblik te laag is dient te worden gestimuleerd; verlagende belastingmaatregelen zijn hiervoor doeltreffend.

De PVV ziet arbeidstijdverkorting als een geleidelijk proces dat niet noodzakelijk gebonden hoeft te zijn aan groei en welvaart. Zij beschouwen deze herstructurering echter niet als een oplossing voor het probleem van de werkloosheid als zodanig, maar als een instrument om de werkgelegenheid over meer personen te spreiden. De verschillende mogelijkheden voor arbeidstijdverkorting kunnen ook gedifferentieerd worden toegepast, sector voor sector, of zelfs van onderneming tot onderneming.

Men denkt hierbij vooral aan verschillende vormen van part-time werk en eerdere uitbreiding uit het arbeidsproces, waarbij flexibiliteit moet voorop staan. Indien men de werkgelegenheid werkelijk wil stimuleren zal men de totale arbeidskosten moeten terugdringen.

Heropleving, herstructurering en herverdeling

De Socialisten maken van de rechtstreekse aanpak van het werkloosheidsvraagstuk een absolute prioriteit van hun programma, omdat enkel deze aanpak een keerpunt kan betekenen in de budgettaire onevenwichten in Europa en moet aldus de sociale verworvenheden beveiligen. De strategie om dit te realiseren, en het economisch systeem om te buigen zodat het meer tegemoet komt aan de

werkelijke behoeften van de mensen omvat drie assen:

- heropleving (op basis van een selectieve groei moet de vicieuze cirkel van de deflatie doorbroken worden)
- herstructurering (de heropleving moet een bestendig karakter krijgen via een geherstructureerde en vernieuwde Europese industrie)
- herverdeling van de arbeid door een drastische arbeidsduurvermindering.

Wij gaan hier enkel in op het derde punt nl. de optie voor een actieve Europese tewerkstellingspolitiek. De arbeidsduurvermindering dient te geschieden in twee fasen. In een eerste periode (84-86) een vermindering van de arbeidstijd met 10% om te komen tot een 35-uren-werkweek. De arbeidsduurvermindering kan naargelang de nationale omstandigheden verschillende vormen aannemen, bv. verlagening van de pensioengerechtigde leeftijd, verlenging van de jaarlijkse vakantie, vormingsverlof enz... Wel moet het drastisch doorgevoerd worden, en gecompenseerd worden met nieuwe aanwervingen. Inzake financiering denkt men aan de aanwending van de produktiviteitsstijging in de private sector, aan budgettaire besparingen die gerealiseerd worden bij meer tewerkstelling (uitgaven voor werklozen die wegvallen), en zo nodig een progressieve bijdrage van alle inkomens boven een bepaalde drempel.

In een tweede fase moet binnen vijf jaar tijd een totale arbeidsduurvermindering van 20 tot 25% verwezenlijkt worden. Aanvullend dient via het Sociaal Fonds, waarvan de middelen dienen te worden opgevoerd, een efficiënt scholings- en arbeidsmarktbeleid te worden gevoerd. Men wil hier vooral de toegang tot de arbeidsmarkt garanderen voor alle werknemers, vrouwen en mannen. De SP stelt zich verder vrij kritisch op t.a.v. de deeltijdse arbeid, dat geen middel genoemd wordt tot herverdeling van de arbeid.

Samen aan het werk

In een twaalf punten brengt de VU tenslotte haar visie naar voor onder het motto "Samen aan het werk". Hierbij wordt de nadruk gelegd op het realiseren van een echte Europese eenheidsmarkt, Europese overeenkomsten over loonniveau en werktijd, de aanwending van het Europees Sociaal Fonds op een ruimere manier dan voorheen, ten voordele van achtergestelde regio's. Er moet hierbij op Europees niveau resoluut gemikt worden op werkverschaffing in vernieuwde, nieuwe en toekomstgerichte sectoren en spitsstechnologieën. Op Europees vlak dienen samenwerkings- en overlegorganen te ontstaan tussen waarbij Europese sociale partners, regionale overheden en de Europese overheid. Daarnaast moet het reconversiebeleid en de werkverschaffing hun dynamiek putten uit de gewestelijke autonomie. Het is dan ook logisch dat de Europese fondsen de regio's daarbij rechtstreeks steunen ook zonder de omweg langs nationale hoofdsteden. Het is in de regio's dat moet gezocht worden naar investeringen in arbeidsintensieve sectoren en ondernemingen.

L.V.

PS: Wij wensen er nog eens de nadruk op te leggen dat alle partijen die zich kandidaat stellen bij de Europese verkiezingen uitgenodigd werden om hun verkiezingsprogramma op te stellen. Van de partijen die in dit overzicht niet aan bod komen, hebben wij niets ontvangen.

De hout nijverheid lijkt de eerste te zijn die de positieve gevolgen ervaart van de verkiezingen. Alhoewel, insiders beweren dat de borden gerecycled werden uit vorige verkiezingscampagnes.

Er is een sociale vreemding in die zin dat men nauwelijks betrokken is in het besluitvormingsproces. Er is een groeiende sociale ongelijkheid tussen Noord en Zuid, en binnen Europa tussen rijke en arme streken en/of lidstaten, tussen man en vrouw, en tussen werkenden en werklozen.

Agalev opteert voor de uitbouw van een ecologische economie, die een stabiele interactie nastreeft met haar omgeving. De "autonomie" moet uitgebreid worden, en hiertoe moeten mensen terug vat krijgen op vier aspecten: zelfvoorziening, controle van de gemeenschap op het economisch leven, decentralisatie van de economie en inspraak in de werk- en leefomgeving. Omdat men mag verwachten dat de werkloosheid in de toekomst nog zal aangroeien, moet er dringend werk worden gemaakt van een drastische arbeidsduurverkorting op Europees vlak. Men wil de onmiddellijke invoering van de 32-uren-week in alle landen die aangesloten zijn bij de Europese gemeenschap.

Loonverlies

Alhoewel hierbij diverse modaliteiten van uitvoering denkbaar zijn en men niet opteert voor een strakke formule, wordt als streefdoel de vierdagenweek vooropgesteld. Herverdeling van arbeid is onafschiedelijk verbonden met herverdeling van het inkomen, omdat een radicale arbeidsduurvermindering onmogelijk een volledig behoud van inkomen kan garanderen voor alle werknemers. Niet de lagere inkomenscategorieën maar wel de hogere inkomens moeten voor de financiering van de arbeidsduurverkorting instaan.

Men hanteert hierbij een breder welvaartsbegrip dan alleen de materiële hoeveelheid goederen en diensten die men kan kopen. Loonverlies wordt in die optiek niet noodzakelijk ervaren als welvaartsverlies aangezien de welvaart toeneemt doordat men over meer vrije tijd beschikt en doordat de werkgelegenheid en dus de goederen en diensten beter verdeeld zijn. Heel die operatie van arbeidsduurverkorting moet gefinancierd worden door de

"Wij hebben op te grote voet geleefd, met verwaarlozing van productieve bestedingen. De arbeidskosten zijn sterk gestegen, onder andere ten nadele van de inspanningen ten behoeve van innovatie. Er is een te sterk beroep gedaan op de overheid, en hierdoor zijn rechten geschapen waarvan de kosten niet kunnen beheerst worden."

Als hoofddoelstellingen van de economische politiek worden geciteerd: "Een duurzame en evenwichtige economische groei en derhalve een vermindering van de werkloosheid met name door hogere investeringen en bevordering van structuurhervorming. Voortgang in de bestrijding van de inflatie en verbetering van het konkurrentievermogen." Het beleid terzake in de lidstaten moet op elkaar afgestemd zijn.

Ondanks het aldus beoogde herstel van de economie, zal in eerste instantie door invoering van de mikro-elektronika en informatika een uitbreiding van de werkloosheid onvermijdelijk zijn. De CVP streeft derhalve ook naar "een soepel systeem voor herverdeling van betaalde arbeid, mede afgestemd op de praktische mogelijkheden van het beroepsleven, op organisatorische problemen die in sommige bedrijfstakken gelden en op de persoonlijke omstandigheden van de betrokken werknemers."

Daarbij moet voorkomen worden dat het gemiddelde rendementsniveau daalt. Verdeling van de arbeid moet ook betekenen dat neventaken en overuren tot een minimum worden beperkt, zwart werken en illegale arbeid energier dan tot dusver bestreden wordt. Voorts voorziet de CVP een herverdeling van het werk over mannen en vrouwen; kansen voor jongeren om via stages praktijkervaring op te doen enz...

Een deflatie-spiraal

Volgens de Kommunistische Partij speelt het huidige neo-liberaal beleid de Europese arbeiders tegen elkaar uit. "Het neo-liberaal beleid van de

De KP weigert de arbeiders van de verschillende landen tegen elkaar uit te spelen en verwerpt elke inlevering van de arbeid ten bate van het kapitaal, als middel om de competitiviteit te verbeteren. De KP pleit voor een 32-uren-week. Zij steunen de eis van het Europees Vakverbond tot werktijdverkorting naar 35 uur, met vervangende aanwerving als stap in die richting. Men weigert echter dit te laten gebeuren ten koste van het inkomen omdat er voldoende geld elders te vinden is. Het tewerkstellingsplan van het Europees Vakverbond krijgt de volledige steun van de KP.

"Het verlaten van het kapitalistisch groei-model berustend op prive-winst en niet op het sociaal nut, is noodzakelijk wil men de werkloosheid verbannen en de samenleving aanpassen aan de mogelijkheden en behoeften van deze tijd. In tegenstelling tot de patronale stellingen dient het begrip arbeid uitbreidbaar tot alle sociaal nuttige activiteiten."

Eenheid op syndicaal vlak

Volgens de PVDA is de koopkracht der lonen in de periode 1982-1986 met 16% gedaald. Waarvoor dient al dat inleveren? In geen geval om nieuwe jobs te scheppen, maar wel om de winsten van de grote bedrijven te verhogen! Het kan niet langer volgens de PVDA dat de staat jaarlijks meer dan 320 miljard fr. betaald voor interesten op de rijksschuld en dit aan banken en renteniers. Het kan niet langer dat de staat jaarlijks 400 miljard fr. subsidies, bestellingen, kredieten en belastingvrijstellingen uitsprekt ten gunste van de grote bedrijven.

Tegelijk is er per jaar 300 miljard fr. fraude... Er is maar één uitweg uit de crisis volgens de PVDA, nl. de ont-eigening van banken, holdings en multinationals. Ook de PVDA wijst erop dat de arbeiders van de diverse staten in Europees verband tegen mekaar worden uitgespeeld. "De arbeiders moeten daarop antwoorden met Europese eenheid op syndicaal vlak, met rechtstreekse contacten tussen delegaties en arbeiders aan de

POSTERS — GADGETS

Filmaffiches (o.a. American Gigolo, Psycho 2)

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53

Leuven

Interview met Roland Strubbe

Hoe word ik beroemd? Een kijk op kunst

De Dekenstraat is grijs. Kleine huisjes, elkaar ondersteunend in hun saaiheid. Daartussen bevindt zich sinds korte tijd een tempeltje van kunst: Galerij Perspectief. Klein maar groots van opvatting. De man achter dit alles is Roland Strubbe, eks-welzijnswerker en kunstenaar van huize uit. Geboren is hij te Brugge, vertoefde een groot deel van zijn jeugd in Nederland maar volgde kunstakademie te Leuven waar hij onderscheiding behaalde. Hij stelde reeds enkele malen met succes tentoon maar is toch van mening dat het daar niet op aan komt. Dat idealisme voor wat betreft kunst, is ook zijn grondmotief om 'een galerijtje uit de grond te stampen. Op 1 april werd dat met brio door de burgemeester geopend. Maakt

Veto: In welke mate speelt de persoonlijkheid van de kunstenaar dan mee?

Strubbe: «Persoonlijkheid, dat weet ik niet. Maar wel moet je de kontekst en de tijd kennen om een kunstwerk te appreciëren. Over moderne kunst wordt al rap gezegd, dat kan mijn dochter ook. Wel, ik hoop dat zij het dan nog doet ook! Kreativiteit is iets wat je wel snel wordt afgeleerd in je kinderjaren. Het vak 'vrij tekenen' wordt vooraf al uitgetekend.»

Veto: Is de kunstakademie dan niet meer nodig?

Strubbe: «Ik geloof dat die wel nodig is om technieken te leren. Je krijgt een pakket mogelijkheden om kunst te maken waaruit je jouw techniek pikt die je het best ligt. Eksperimenteren kan je dan nog na je uren doen of na je studies. Kunst is niet techniek maar wat tot stand komt aan de hand daarvan. Een persoon moet van je werk kunnen zeggen: "Dat is het." Die 'het' blijft ongedefinieerd. Dat is een probleem voor de regering die kunstwerken wil aankopen.»

Roland Strubbe zich vlug kwaad als het systeem hem weer eens tegenzit? Ja. Is Roland Strubbe op de hoogte van wat er reilt en zeilt in het overgekedeerde kunstwereldje? Ja.

Hij is snel, vinnig en welbespraakt. De bandopnemer loopt, een koel pintje en lekker wegzakken in Art Déco uit de goeie ouwe tijd. Een interview kortom.

Veto: Hoe komt het?

Strubbe: «Kunst begon voor mij al zeer vroeg. Dat waren snoepjes in ruil voor een tekening en later werd dat de academie. Vermits dat diploma niet iets was om mee 'aan de bak te komen', heb ik daar naderhand nog sociaal readaptatiewerk bijgedaan. Niets gebaat, daarom deze galerij.»

Veto: Kun je kunstenaar zijn als beroep?

Strubbe: «Kunst lukte pas als je naar buiten komt, als je je werk aan vreemden durft laten zien en niet alleen aan je naaste kenningskring. En natuurlijk als je tentoonstelt. Tentoonstellen in een kaffee of restaurant zie ik niet zo zitten.»

Persoonlijkheid en techniek
Veto: Vindt u uzelf als galerijhouder commercieel?

Strubbe: «Ja, ik kan alleen maar mijn deuren openhouden als ik zakelijk ben. Met idealisme alleen kom je niet ver. Wat de kunstenaar betreft, op deze wereld moet je ergens passen, of als dopper of als BTW-er, weet ik veel. De kunstenaar blijft voor de meesten een sukkelaar, een bon-vivant. Pas als hij beroemd wordt, wordt dat een positief beeld. De slechte kantjes dienen dan als saus, bijvoorbeeld Van Gogh's oor.»

dat je, wettelijk gezien, zelfstandig moet zijn. Een student kan dat zijn in bijberoep, wat de sociale bijdrage aanzienlijk verlaagt. Eksakt weet ik het niet. Ook een dopper mag het, mits andere regelingen. Zoiets wordt andere regelingen. Zoiets wordt aangevraagd bij de arbeidsvoorziening. Al die informatie is gegeven in een map, uitgegeven door de vzw Amarant. Dat tentoonstellen geldt bijvoorbeeld ook voor kaffees en uitstralmen. Zelfs voor je eigen venster mag dat niet. Of daar prijzen bijstaan of niet, dat heeft daar niets mee te maken. Indien je het toch doet, is het gevaar groot dat je 'gepakt' wordt door een controle.»

Veto: Wat zijn de sankties?

Strubbe: «Dat kan schorsing van je steun zijn voor een bepaalde periode. Alles staat in Art. 126-126-152 bij Koninklijk Besluit (lachte), niet mits te interpreteren zoiets. Je kan bijvoorbeeld een paar exposities aanvragen en dan schluss. Of je vraagt drie maanden uitstel van steun om je voor te bereiden als zelfstandig kunstenaar. Veel hangt af van de plaatselijke RVA die je moet informeren. Dikwijls weten zij echter zelf niet hoe het allemaal zit. Ikzelf heb drie maanden gesukkeld. Niemand wist hoe het juist zat. Amarant was uiteindelijk de oplossing.»

Veto: Amarant?

Strubbe: «Is een vzw die zich al sinds '59 bezighoudt met het bevorderen van kunst te lande. Onlangs hebben zij dat vademekum uitgegeven. Daar staat letterlijk alles in. Kunstinsteden, onderdwijs, wedstrijden (wat er vrij veel zijn) en dat alles per discipline.»

Veto: Hoe werkt zo'n wedstrijd?

Strubbe: «Gewoon insturen, soms eventjes bellen. Soms moet je wel inschrijvingsgeld betalen. Als je wilt, houdt men wel je werken, meestal toch. In Leuven is een dergelijke wedstrijd gratis, gewoonlijk neemt er zo'n vier- à vijfhonderd man deel. De winnaar is niet altijd een insider, vorig jaar was dat iemand uit Poperinge.»

Veto: Wat als je als autodidakt in Leuven wilt doorbreken, de prijzenweg?

Strubbe: «Het beste is alles te proberen, zowel prijzen als een galerij aanspreken en zeggen, dat is mijn werk. Beter is een heleboel werk te hebben en op verschillende plaatsen tegelijk aan te kloppen. Of je wordt aangenomen, is een kwestie van welke galerij. De galerijwereld steekt raar in elkaar. Soms moet je betalen om binnen te mogen en/of men houdt een percent van de verkoop. Dat kan variëren van twintig tot tachtig percent. De bekendheid van de galerij speelt natuurlijk een rol.»

Veto: Waar heerst de eerlijkheid?

Strubbe: «Die kan overal wel heersen, daar zijn veel fabelietjes rond. Wel ben je wat betreft de kansen voor een opkomend kunstenaar beperkt. In Leuven zijn maar drie galerijen, of eigenlijk twee. Faculty Club, het restaurant van de profen, is ook wel een galerij maar daar kan je alleen gaan kijken buiten etenstijd. Wat toch wel een drempel is. Onlangs is wel de vzw Overspanning ontstaan. De samenwerking beperkt zich eigenlijk tot het doorspelen van elkaars foldertjes.»

Veto: Wat is het concrete doel van uw galerij?

Strubbe: «Op de eerste plaats als springplank voor jonge kunstenaars dienen. Ze moeten wel al wat gepresteerd hebben. Iedere maand probeer ik iemand in huis te halen. Volgende maand is dat Piet Gilles, toch iemand van kaliber. Echt beroemde namen, dat gaat wel moeilijk. Wel bijvoorbeeld iemand die al heel veel heeft tentoon gesteld. Van die man laten we dan onbekend werk zien, wat heel interessant kan zijn. We willen afwisselen tussen bekende en onbekende kunstenaars. De kwaliteit van het werk primeert natuurlijk. En het moet 'persoonlijk' werk zijn. Het moet een eigen karakter hebben.»

Veto: Wat denkt u van het kabinet Poma?

Strubbe: «Geen idee. Veel te druk gehad, jongen, veel te druk.»

Dirk Meylaerts

Amarant vzw,
Centrum voor Artistieke Konfrontatie
Eedverbondkaai 267,
9000 Gent 091/21 79 52

Galerij Perspectief
Dekenstraat 49
3000 Leuven 016/22 79 14

De galerij Perspectief in de Dekenstraat wil kansen bieden aan kunstenaars die in het normale kunstcirkuit niet aan bod komen. Zo loopt er binnen afzienbare tijd een tentoonstelling die de moeite van het bekijken waard is van een 76-jarige man. (foto Veto)

Bezoekt Paus Leuven?

Op 12 mei van toekomend jaar zal weerom een aflevering worden geschreven van het vervolgverhaal 'de wonderlijke reizen van Paus Woytilla'. In de week van 12 tot 19 mei bezoekt hij België.

De landingsbaan van Zaventem kan zich nu al verheugen op een Kus van Zijne Hoogheid. Hoe de reis verder zal verlopen, is nog niet bekend. De Belgische bisschoppenfederatie, die zijn reis organiseert, zal hierover de komende weken een beslissing nemen. Wel heeft zij de KUL gevraagd of ze de Paus wou ontvangen en hoe ze dit willen doen. De dienst Pers- en Voorlichting wist ons te vertellen dat de KUL nog geen concrete plannen heeft betreffende het mogelijke bezoek. Men dacht wel aan een soort massamanifestatie waarin de universiteitspopulatie en de regio Leuven de Paus kunnen ontmoeten. Een groep die het eventuele bezoek aan Leuven organiseert is nog niet gevormd.

België zou België niet zijn, mocht hier het kommunautaire niet opduiken. Louvain-la-Neuve (UCL) staat

Interview

Veto bleef niet bij de pakken zitten en stuurde Zijne Hoogheid Johannes Paulus II een brief in het Pools — waarvoor onze dank aan Prof. Skal-mowski — met daarin het verzoek voor een interview. Het is niet de gewoonte van de Paus om persconferenties of interviews toe te staan, maar hij is er ook de man niet naar om 's avonds alleen op zijn hotelkamer te zitten, en aangezien hij al veel uit de band springende initiatieven genomen heeft, hopen we dat hij ons niet in de kou zal laten staan en dat hij, als een goede Herder, op zoek zal gaan naar het afgedwaalde schaap (Veto) en dit de weg terug toont naar de kudde.

K.V.

○ Het gaat goed met het Stuc

○ Het gaat slecht met het Stuc

(plaats een kruisje voor het juiste antwoord)

Wie in Vlaanderen, en zeker in Leuven, cultuur zoekt, komt ongetwijfeld in aanraking met het Stuc, en de werking van de vzw Kultuurraad. Het is ondertussen tot de grootste sceptici doorgedrongen dat 't Stuc in Vlaanderen een onmisbare positie inneemt, zowel door de kwaliteit van het aanbod, als door de pioniersrol die het met haar werking vervult. Een mooie erkenning natuurlijk, maar het is zeer de vraag of een "GOH, wat goed!" en een bemoedigende schouderklop volstaan om deze werking te blijven volhouden. Een blik in de boezem van Kultuurraad.

Bij het opmaken van de balans voor 1983 kan men tevreden zijn. Men noteerde immers een rekordbelangstelling (243 activiteiten met zo'n 30000 toeschouwers). Ook de cursussen kenden veel succes: 600 cursisten kregen in totaal 1116 lessen, voornamelijk over dans, theater en video. Bovendien doen de vorige Stucproducties, in een regie van Paul Peyskens, het bijzonder goed in het buitenland, met 10 voorstellingen van 'Roelof Hartplein 4' en 18 voorstellingen van 'Koning Oedipus. Een

queste' in Amsterdam.

Samenwerking

Naast deze uitgebreide eigen werking, werden ook nog projecten in samenwerking met andere culturele organisaties uitgevoerd. Zo werd met De Andere Film - Leuven en Filmm het Alternatief Filmcircuit opgezet, en werd gestart met de oprichting van een autonoom filmhuis.

Ook werd in samenwerking met het Festival van Vlaanderen "Klapstuk '83" gerealiseerd. Op die wijze kon, dank zij de grote inbreng van de partner, dit unieke dansfestival toch op een solide materiële basis doorgaan. Daarnaast was het Stuc ook medeoprichter van het Vlaams Videocircuit, en bleef het één van de drijvende krachten achter het Vlaams Teatercircuit. Voeg hierbij nog een succesvolle internationale jeugdfilmweek aan toe, in samenwerking met Jekino-film, en de samenwerking met het teatergezelschap HTP (onder leiding van Jan Decorte), en je hebt meteen een fikse pluim om op je hoed te steken.

Toch problemen

Ondanks dit mooie palmares, is het Stuc toch niet echt gelukkig. Men heeft er immers een financieel gat van 2 miljoen aan overgehouden. Hiervoor kan men twee oorzaken aanwijzen. Om een dergelijke werking te kunnen

realiseren, heeft men personeel nodig. Kultuurraad werd verplicht 1 BTK-projekt voor 4 personen te verlenen, waarbij 25% van de loonkost diende te worden gedragen. Ook de infrastructuur in de Naamsestraat vormt een grote kost, vooral dan in de energievoorzieningen.

Daarnaast is er de sterke stijging van de algemene werkingskosten en van de kosten voor het uitnodigen van groepen. Samen met het feit dat de subsidiëring, hoewel sterk gediversifieerd, deze stijgende tendens niet kon volgen, geeft ook dit aanleiding tot financiële problemen.

Hoe oplossen ?

Eén van de grote bekommernissen van het Stuc is nog steeds de democratisering van het onderwijs, welke men probeert waar te maken op cultuurgebied.

Vanuit deze bekommernis weigert men op Kultuurraad z'n problemen af te ventelen op fiet grotdedeels uit studenten bestaande publiek. Er komt dus geen drastische verhoging van de inkomprizen en de kursusbijdragen. Men denkt wel aan een commercialiseren van de bestaande infrastructuur door verhuur aan derden.

Dit deficit zal echter ook enkele merkbare gevolgen hebben. Zo zal men moeten putten uit de hernieuwingsprovisie om het meest nijpende tekort aan te zuiveren. Ook zal men

Stadsschouwburg: tempel van gekleurde klungelaars

(foto Veto)

minder kwistig moeten omspringen met vrijkaarten en uitnodigingen voor voorstellingen.

Dergelijke oplossingen vormen natuurlijk slechts enkele druppels op een gloeiende plaat. Het is duidelijk dat een efficiënte en afdoende oplossing elders zal moeten gezocht worden. Daarom is het Stuc energiek op zoek gegaan naar erkenning (en subsidiëring) bij de Vlaamse Overheid.

Aalmoezen

Het mag inderdaad vreemd in de oren klinken, maar veel meer dan een aalmoes krijgt het Stuc voorlopig niet. 'Voor de producties kan men een beetje putten uit de 'eksperimentenpot' van het teaterdekreet. Deze pot wordt verdeeld door de nieuw geïnstalleerde Raad van Advies voor Toneelkunst (zie ook elders op deze pagina). Ook kan men voor bepaalde buitenlandse producties een toelage krijgen van Internationale Culturele Samenwerking.

Waarom het Stuc erkenning verdient

Inhoudelijk beperkt het Stuc zich sinds twee jaar tot theater, dans, video en film. Bovendien worden deze genres op vier manieren aangepakt: programmatie (d.i. tonen), cursussen (leren), productie (maken), en reflectie (kritische evaluatie). Niet alleen kan in elk genre de doorstroming gerealiseerd worden (enkel het maken van en het geven van cursussen over film zijn vooralsnog niet realiseerbaar), men kan zelfs spreken van een vruchtbare

uitwisseling tussen de onderscheiden genres.

Flanders Creativity in de praktijk dus. Bovendien is dit werkschema uniek in Vlaanderen en plaatst het Stuc zich ermee in de spits van de artistieke research.

Reden te over dus om het Stuc met hand en tand te verdedigen. De erkenning door de overheid zou het voortbestaan alvast een stuk gemakkelijker maken.

Van het kastje naar de muur

Met in het achterhoofd de precedentes van o.a. De Singel en de Beursschouwburg, vroeg het Stuc aan Kultuurminister Poma om vijf personeelsleden te betoelagen (kost: vijf miljoen per jaar). Hiervoor vroeg men een nominatim-inschrijving op het budget van Volksontwikkeling, eventueel na bespreking van een sterk geprofileerd beleidsplan.

Aan minister Lenssens, die de artistieke vorming onder zijn hoede heeft, vroeg men de erkenning van de kursuserkenning. Lenssens verwees naar Poma... Poma, die de erkenningsaanvraag voor de hele Stucwerking kreeg, "bepleitte welwillendheid" bij de Raad van Advies voor Toneelkunst... Deze raad is enkel bevoegd voor theaterproducties.

Met de gekende Belgische flair wordt het dossier steeds weer doorverwezen. Ondertussen evolueert de titel van dit artikel stilaan naar een cynische grap.

Peter Mostrey

't Stuc: hoelang nog cultuurcentrum, als het ministerie de dossiers van het kastje naar de muur blijft sturen (foto Veto)

Teaterbeleid: een soep, en bovendien niet te vreten

Zoals ook elders op deze pagina vermeld, kan het Stuc voor zijn producties overheidssubsidies krijgen. Voor de drie producties die het Stuc tot nu toe bracht, kreeg men in totaal 644000 fr. Het toekennen van deze subsidies wordt geregeld in het teaterdekreet en via de onlangs geïnstalleerde Raad van Advies voor Toneelkunst (RAT).

Ingaan op de huidige vorm van het dekreet en de bureske toestanden die eruit volgen, zou ons te ver leiden. Ze zijn trouwens gezamenlijk bekend aan allen die met het teater bezig zijn. Belangrijk is de opdracht van minister Poma aan de RAT het dekreet grondig te herzien. Naar aanleiding hiervan wil het Stuc enkele krachtlijnen voor een beleid voorstellen.

Deskundigheid

Een eerste punt betreft de samenstelling van de RAT. Hier moet de deskundigheid vooropstaan. Of de raad enkel bevolkt wordt door acteurs, regisseurs of theaterpubliek, is in se onbelangrijk. Belangrijk is wel dat deze deskundigen een overzicht hebben van de Vlaamse teateractiviteit, en losstaan van enige belangenverdediging.

Deze vraag is volledig in tegenpraak met de verplichting om in de samenstelling van de RAT het Kulturpakt te eerbiedigen. Zolang dit pakt het cultuurbeleid overschaduwt, kan er van een echte cultuurpolitiek geen sprake zijn.

Motivering

Daarnaast is het ook belangrijk dat de RAT verplicht wordt een keuze uitvoerig te motiveren. Welke plannen legt een gezelschap voor om subsidie te krijgen? Worden die plannen aan hun

verwezenlijking getoetst?

Hierbij rijst onmiddellijk de vraag hoe beslissingen dan moeten worden genomen. Van de huidige RAT hebben slechts twee mensen het stuk 'Verwanten' gezien, hoewel ze allen op één, wiens adres onbekend was, na, persoonlijk uitgenodigd werden. Op welke gronden zal de RAT de aanvraag voor subsidiëring van het stuk 'Verwanten' beoordelen?

Het is ten andere zeer de vraag of de RAT in zijn huidige samenstelling een dergelijk beleid kan waarmaken. Hij bestaat immers uit mensen die allemaal eerst en vooral met teater bezig zijn. Beter zou zijn dat een viertal deskundigen aangesteld worden om het beleidswerk te verrichten en hiervoor tijdig vergoed worden. Hiervoor mag rustig een deel van de teatersubsidies gebruikt worden.

Tenslotte wil het Stuc dat elke teateractiviteit geëvalueerd wordt op basis van een één- of meerjarenplan. Indien het uitgevoerde plan positief geëvalueerd wordt kan men verder werken, zoniet: gedaan. Het is hard, maar het kan alleen de voorstellingen ten goede komen.

Dit alles natuurlijk in de onderstelling dat de minister werk wil maken van een ernstige cultuurpolitiek

Peter Mostrey

Stadsschouwburg: gekleurd amateurisme

Binnenkort wordt een diensthoofd benoemd in de Leuvense stadsschouwburg. Het Stuc is één van de drukste, zoniet de drukste, externe gebruikers van de stadsschouwburg. Als belanghebbende partij wil ook zij haar wensen in verband met het door de nieuwe directeur te voeren beleid kenbaar maken.

Recent werd de infrastructuur van de stadsschouwburg verbeterd, zodat aan de behoeften van de professionele gezelschappen kon worden voldaan. Aansluitend hierbij wenst het Stuc dat nu ook werk zou gemaakt worden van de professionalisering van het personeel. In alle omstandigheden moeten de voorstellingen centraal staan. Dit wil zeggen dat het publiek onder optimale omstandigheden van het teater moet kunnen genieten. Dát is prioriteit, niet de omzet van de foyer.

Een element in de uitbouw van deze professionalisering, is de uitbouw van een echt programmabeleid. De heersende praktijk van de 'carte blanche' voor grote Vlaamse gezelschappen is in dit opzicht achterhaald.

Bij de uitbouw van een dergelijk beleid moet uitgegaan worden van een

visie op de functie van een stadsschouwburg in een middelgrote stad als Leuven (23000 studenten, 25 km van Brussel).

Te duur

Voor een niet-erkend centrum als het Stuc zijn de hoge huurprijzen van de stadsschouwburg een probleem. De faciliteiten tijdens het Klapstuk-festival zijn eerder een uitzondering, verkregen door de medewerking van het stadsbestuur, dan regel.

Zowel op een populaire Vlaamse productie voor een bomvolle zaal, als op een productie met een duur buitenlands gezelschap met weinig publiek, deed het Stuc in '83 verlies. Waar het tweede nog te verstaan is, doet het eerste toch de wenkbrauwen fronsen...

Kleur

Tenslotte wil het Stuc nog zijn bezwaren uiten tegen de gang van zaken bij de benoeming van de nieuwe directeur. Zoals wel vaker gebeurt in dit land, is ook nu weer de belangrijkste faktor de partijpolitieke betrouwbaarheid van de kandidaat.

Wanneer deskundigheid ondergeschikt wordt aan politieke kleur, houdt het Stuc zijn hart vast. Niet onterecht waarschijnlijk!

Peter Mostrey

Allen Ginsberg:

"Reagan has got a bird brain."

Vorige zaterdag vond in Vorst-Nationaal de vierde nacht van de poëzie plaats, andermaal in een organisatie van Guido Lauwaert. Eén van de buitenlandse gasten was Allen Ginsberg. Samen met Jack Kerouac, William Burroughs en Corso vormde hij in de jaren '50 de kern van de Beat-generation.

Ginsbergs reizen door Europa, Azië en Zuid-Amerika, zijn aandacht voor het Zen-boedisme en voor psychedelische drugtoestanden, zijn engagement voor de burgerrechten en zijn aanvallen op de CIA maakten hem al even vlug bekend als zijn gedichten. Zoals Ginsberg het verder nog meer zal specificeren, leggen de Beatpoets vooral de nadruk op sociale en spirituele bevrijding en op nieuwe vormen van bewustzijn. De hedendaagse mens lijdt volgens Ginsberg aan een toenemende vervlakking, doordat hij gefixeerd is op de technologie en de televisie.

Veto tikte voor u volgend interview op de kop waarin Ginsberg het heft over de Beatniks en hun werk, de Amerikaanse maatschappij, Einstein, de wereldvrede en nog veel meer.

Veto: You are a poet who is always referred to as the most important exponent of the Beatgeneration.

Allen Ginsberg: "That is probably wrong because that would be Jack Kerouac."

Veto: Yes, but in fact, he is a prose writer.

Ginsberg: "No, he was a great poet... and then William Burroughs is also a very great poet, prose poet, as intense and dense as Arthur Rimbaud and then there is also Gregory Corso, who is a supreme, excellent poet."

Veto: The origin of the beatniks lies now thirty, almost forty years behind us.

Ginsberg: "The word 'beatnik' was invented by the newspapers."

Veto: You didn't invent it yourself?

Ginsberg: "Of course not!"

Veto: Do you see yourself at this moment as a 'beatpoet' or even more, as a person adhering a beatnik way of life?

Ginsberg: "Well, the label was pinned on our foreheads by the media so I did my best to honour the label and make it into gold."

Veto: In which way did you try?

Ginsberg: "By writing great poetry!" (grinnikt)

Veto: But do you see a difference between the poetry you write as a beatpoet and other poetry?

Ginsberg: "Yes and no. Both. There is something in common in that Kerouac, Burroughs, Corso, myself and other poets, such as Gary Snyder who has been to Amsterdam, all of us were interested in new consciousness, in expansion of consciousness, somewhat interested in buddhism, but more in the notion of amplified, more vast awareness, either a change of human awareness that had been lost, with the machine age, connection with nature."

Levelization

Veto: Of what we see now of the USA, from our European point of view, is that a complete levelization of thinking has taken place in America...

Ginsberg: "Yes, that is true, a complete homogenization, mainly due to television. I think that it is television that made everybody stupid."

Veto: But are there still people that go against the current?

Ginsberg: "Of course, of course, certainly there are. Probably, like the

majority of the people do not approve of our war in Central America and the majority of the majority of the people are suspicious of nuclear, just like the majority of the people here are suspicious of a nuclear war and suspicious of putting the Pershing missiles here."

Veto: But there is indeed an influx of new ideas...

Ginsberg: "No. I don't think there are any new ideas, the influx of new ideas may be the influx of technological military ideas, backed by a lot of money. But the old idea of just living on the earth, peacefully, is an old idea."

Veto: Do people still use the ideas of the 'beatniks' or the beatpoets? Are people still going back on that tradition to go against the current?

Ginsberg: "Somewhat, it probably is one of the stronger elements of resistance to the government among the younger kids, there is somewhat of revival or nostalgia for the sixties and the fifties and for the beatmovement. But there never was any diminution of the literary force. The literary aspect was always very strong and continued to be strong through the sixties, the seventies, eighties, because it began in the forties. It had the literary push with Kerouac, Burroughs, myself, Corso,.... that predated the fifties and went on through the fifties and also through the sixties."

Veto: I don't think that you make art for art's sake. What is then the reason of your writing poetry?

Ginsberg: "More art for mind sake. Mind. For interested in the exploration of consciousness."

Veto: So broadening the view of mankind?

Ginsberg: "No, broadening my own consciousness. It is an experiment to broaden my own consciousness. It is an instrument like meditation to make my own consciousness more sensitive."

Veto: But if you write it down, is it some kind of looking for an audience or not?

Ginsberg: "That is not exact. I'm looking for fellow, sentient beings on the planet, not necessarily an audience, looking for companionship on the planet. That is a slight difference of attitude. It is a question of attitude."

Other writers and poets

Veto: It is often said that Walt Whitman was the first real American poet. Are you yourself a real American poet and if so, is it in the same way?

Ginsberg: "Walt Whitman has a lot to do with frankness, or heart's truthfulness or intimacy in public; speaking

in public the same way you would speak to your friend in private so that is of course a big stimulation, it is like literary LSD."

Veto: Is there still something being written of interest for you nowadays in America?

Ginsberg: "O yes, there are three generations I know of. Or four. There is the older generation of the era of Ezra Pound, and William Carlos Williams, and a few of those older poets are still alive. Of the middle generation which is mine, Gregory Corso, William Burroughs, Gary Snyder, they're all very active now, in fact they are more active than ever, especially Burroughs and Corso. Gregory Corso will be giving readings touring northern Europe, in Amsterdam, with Nico, of the Velvet Underground."

Veto: He is also working together with Laurie Anderson, nowadays.

Ginsberg: "No, this is Gregory Corso. In fact, Burroughs is working with Laurie Anderson. Of the later generation there is a middle group of Ted Barrigan, who just died, and a great woman orator poet Ann Waltman, and a whole group of younger poets that flourished in what we call the New York School in the style of Frank O'Hara, John Ashbery and Kenneth Cook. And then there is an even younger generation of rock'n roll singers like Bob Dylan, Laurie Anderson or Joe Strummer."

Veto: How do you evaluate Bob Dylan as a textwriter?

Ginsberg: "His texts are very brilliant. I remember once I asked him what he thought his best line was. That was back in the sixties. He said: "To live outside the law, you must be honest." A very good line, it is as good as anything in the bible. To be more precise, we examined once Dylan's texts, and we decided that one line out of four was a line of genius and maybe two of the other four lines were filler lines which you fill down the melody line with."

Music and poetry

Veto: I mentioned the name of Laurie Anderson. How do you evaluate the combination between poetry and music?

Ginsberg: "I myself am interested in that because I put out records and I've sung with different groups like I sang on the last Clash record: "Combat record". I helped with the words there because Joe Strummer is also a poet so he asked me to help improve his lyrics."

Veto: Do you think music can fortify the meaning of lines?

Rechts op de foto slaat Allen Ginsberg een praatje met Bob Dylan.

Ginsberg: "Music and poetry have always gone together, from the very beginning of time, from Homer, Sappho, the first individual Rimbaud-like poet in the West, from Greece, 2500 years ago. She sang, 2600 years and her songs and rhythms still have outlasted the Greece and Roman Empire. The minstrel singing is another example. So singing and poetry have always gone together. The sonnet for instance, was first to be a song. The basic song form of a sonnet is a song. There is nothing new about that. It is surprising that everybody has forgotten that music and poetry always have been one art."

Veto: Do you follow the foreign literary productions nowadays?

Ginsberg: "As much as I can. But there is a big big world, to begin to read the contemporary Chinese, the contemporary Indian, Japanese, Italian, Dutch, Russian, French.... is very hard for one person to do. Two years ago, I tried to put together an anthology of twentieth century poetry that was heroic and expensive, heroic style, loud, big big pieces. Apart of that, I'd like to say Van Ostayen I thought could fit in there. I'm reading his translations now."

Veto: I've heard that you are also quite well acquainted with the Dutch poet

Simon Vinkenoog.

Ginsberg: "With many Dutch poets, we've had them reading in New York City and in Colorado and I've read with them here. I knew Bert Schierbeek way back here in 1957. Simon I know since 1957."

Veto: Do you feel akin with Simon?

Ginsberg: "Of course, we're old friends. I stay at his house when I am in Amsterdam and he stays at mine when he is in New York or Colorado."

Veto: But I mean, poetry-wise?

Ginsberg: "Yes, it is his sense of open, slightly humorously crazy, but openhearted... That's where I feel common with him. The openheartedness and the willingness to be a fool as well as to be serious. So the willingness to explore the possibility."

"You say first things that come to your heart, or head, without censoring them, even though they may be sentimental or foolish sometimes, because most of the time it is truthful because the truth is the sense of that what you really did think. Most of the time, poets and politicians say what they think other people should think they think, or what they want other people to think that they think, but that you say what you actually think instead, is very interesting."

Politics

Veto: You mentioned politics: for us, Europeans, Reagan is some kind of nuts...

Ginsberg: "I would define it as 'theistic paranoia'. That is the feeling that there is a Central Intelligence Agency in heaven. God. And that he is speaking and defending for this God and that he is the only one that has direct communication with his God and that the enemy is against his God and has no communication with anything real."

Veto: How is it possible that so many Americans see Reagan as the most competent leader of their country?

Ginsberg: "I think he is a very good actor and the main instrument of communication is television. I don't have a television set in my house so I don't know what his appeal is, because he seems in some respects very repulsive to me, or foolish. He talks like silly. He contradicts himself constantly."

Veto: He remained the actor he always was.

Ginsberg: "Yes. I remember one time as he was asked about the Death Squadrons in El Salvador and he was told that about 25000 people had been

(volg op p. 16)

Interview

Allen Ginsberg

killed, he tried to say that it was mostly the leftest who did it and not the right wing military, sponsored by the US money. It had even been in the newspaper that it had been the right wing Death Squadrons from the military government that we pay for in the US. I can't understand whether that is ignorance or foolishness or some calculated lying. And nobody seems to understand that. The big question is: is he a conscious liar or is he ignorant or foolish.

Veto: Do you think a democratic victory in the coming elections is possible?

Ginsberg: "Yes. But it is not likely."

Veto: Will they do better than the Republicans?

Ginsberg: "I think Mondale would. Not much better, because he is still tied to the military. He is still connected with the military in a way that the others are not."

Veto: In which do you believe the most, in a political or in a mental force?

Ginsberg: "Well, are they any different?"

Veto: I think, in any society, these things are separated.

Ginsberg: "We've got to realize that Reagan is an actor, reading his script, which is just like poetry or plays. It is theatre. All politics is theatre. The man is reading a script to create an image and trying to make an aesthetic and emotional effect on the audience. It is completely a form of living theatre. But so everybody is involved in poetry or a mental world. The general or the politician who talk about real politics, like Kissinger, are after all projecting their imagination of the world into our minds, just as a poet projects his imagination. The difference is that they try to convince people that their view is not their imagination, but is some kind of politics. And the generals try to convince us that their view of the world is not their imagination but is absolute reality. The poets realize that anything that anyone says is from their own imagination, their own interpretation of the world."

Veto: If there is any revolution to come, will it be a social or a mental one?

Ginsberg: "It will have to begin with the imagination. We'll have to imagine it first before you act it out."

Veto: That is the slogan of the 60's: Power to the Imagination.

Ginsberg: "In that case it meant: now it is time to look into the imagination and liberate it a little bit to recognize that it is imagination and to recognize that the imagination of a Reagan or Kissinger is in fact a limited one and also very egocentric. These leaders do not realize that they are also making imaginative guesswork. The question is that the political and military people have the same sort of poetic flight and projection except that they are more aggressive about it, because they believe in aggression and so they push harder with aggressive intention but since aggression is the whole problem to begin with, it is not possible to counter it with more aggression. So that will require a great deal of patience."

Bird brain

Veto: Would you mind reading a piece out of your own work.

Ginsberg: "Yes, I could do that, sure. We'll have to find a text, which I will do, this text actually is on the subject we were just talking about. It is titled: Bird Brain."

Ginsberg: "What I'm trying to say is that the politics, both of Russia and America, the politics of the SS-20 and the Pershings, are both the work of bird brains. And there is no reason why we should take one side or the other of this argument between those two superpowers. It is time for everybody to realize that they are hysterical paranoid 'bird brains'."

Veto: In the poem you also mentioned Einstein?

Ginsberg: "I said: "Bird brain thought that Einstein invented the theory of relativity so that Rockwell Corporation could make the neutron bombs in

Bird brain runs the world

Bird brain is the ultimate product of capitalism
 Bird brain is the chief bureaucrat of Russia
 Bird brain apportions weed to be burned
 Keep prices up in the world market
 Bird brain lends money to developing nation police states through the international monetary fund
 Bird brain never gets dated on his own, he depends on his office to pimp for him
 Bird brain offers brain transplants in Switzerland
 Bird brain wakes up in the middle of the night in Dubrovnik and arranges his sheets
 I am Bird brain
 I rule Russia, Yougoslavia, England, Poland, Argentina, United States, El Salvador
 Bird brain clubs baby harp seals and wears their coats to Paris
 Bird brain runs the Pentagon, his brother runs the CIA, fat ass bucks
 Bird brain writes and edits Time, News Week, Wall Street Journal, the Pravda, Izvestia,
 [Le Monde, London Times
 Bird brain is pope, premier, president, commissar, chairman, senator
 Bird brain voted Reagan president of the United States
 Bird brain prepares wunderbread with refined white flour
 Bird brain wore a moustache and ran Germany on amphetamines the last year of world war II
 Bird brain conceived the final solution to the Jewish problem in Europe
 Bird brain carried it out in gas chambers
 Bird brain manufactured guns in the Holy Land and sold them to white goyim in South Africa
 Bird brain began a war of terror against Israelean Jews
 Bird brain sent out zionist planes to shoot Palestinian outside South Beyrouth
 Bird brain sent twenty million intellectuals and Jews to Siberia,
 fifteen million never got back to the straight dog cafe in St. Petersburg. 1914 Bohemia
 Bird brain outlawed opiates in the world market
 Bird brain formed the black market in opium
 Bird brain's father shot scag in the hallways of the lower East Side
 Bird brain arrived in Europe to conquer cockroached with propaganda
 Bird brain became a great international poet and went around the world praising the glories
 [of bird brain

I declare bird brain the victor in the poetry contest
 He build the World Trade Center on the waters of New York Harbour without regarding
 [where the toilets emptied
 Bird brain began chopping down the Amazone Rain Forest to build a woodpulp factory
 [on the river bank

Bird brain in Irak attacked bird brain in Iran
 Bird brain in Belfast throws bombs at his mother's ass
 Bird brain wrote 'Das Kapital', authored the Bible, penned the Wealth of Nations
 Bird brain invented the theory of relativity so that Rockwell Corporation could make
 [neutron bombs at Rocky Flats in Colorado
 Bird brain is going to see how long he can go without coming
 Bird brain thinks his dong will grow big that way
 Bird brain goes to heavy duty communist countries so he can get KGB girlfriends while
 [the sky thunders

Bird brain became a Buddha and realised it by meditating
 Bird brain is afraid he is going to blow up the planet so he wrote this poem to be immoral

Allen Ginsberg, written in 1980 in the hotel Sobrovka, Dubrovnik, Yougoslavia at 4.30 a.m.

Als laatste in het rijtje van kringverkiezingsverslagen, katechetika. Summer dan toch. Op bijgaande foto vindt de lezer de enige kandidaatploeg, die dan ook, hoe kan het anders, verkozen werd. Van de 430 stemgerechtigde leden die Katechetika telt, kwamen er 186 opdagen. Het veretste kworum van 1/3 van het ledenaantal werd dus gehaald zodat er geldig kon worden gestemd. 161 aanwezigen gaven hun jawoord aan de ploeg tegenover de negen die het eerder op een onthouding hadden begrepen. Nog negen mensen konden zich onmogelijk verzoenen met de idee een heel jaar tegen deze ploeg te moeten aankijken. Zij stemden dan ook tegen. (de rest stemde blanco of ongeldig).
 De pasverkozen ploeg is eigenlijk een verderzetting van deze van dit jaar. Zij is opgebouwd rond een harde kern van enkele werkers, vooral uit de tweede kandidatuur, die dit jaar al het klappen van de zweep geleerd hebben.
 Centraal op de foto en wellicht ook in werkelijkheid staan twee koördinatoren daar waar Katechetika het dit jaar met één koördinator moest stellen. Maar Hans en Liesbeth vinden dat het juist de koördinatie is die dit jaar soms beter kon. Daarom dus twee kringkoördinatoren. Hans verdiende al zijn sporen als Sociale Raad-afgevaardigde van Katechetika, terwijl Liesbeth vooral in de onderwijswerking van de kring actief was. In hun plannen voor de werking van volgend akademiejaar leggen zij, naast de reeds geciteerde aandacht voor een verbetering van de kringkoördinatie, vooral de nadruk op het verder uitbouwen van de kursusedienst. Hierbij zal gepoogd worden om kursussen ter beschikking te stellen van de katechetikastudent tegen aankoopprijs.
 Verder zal ook de post 'ontspanning' de nodige aandacht krijgen. Hier zal geprobeerd worden de activiteiten een 'vormend' karakter mee te geven. Tot daar dus Katechetika. En meteen ook het laatste kringverkiezingsverslag.

Verslag van een ooggetuige

San Salvador: verkiezingsdag op 25 maart 1984

De centrale kiesraad, die de Salvadoraanse presidentsverkiezingen praktisch georganiseerd had en een feilloos verloop zou laten kennen, had via de radio kenbaar gemaakt dat de stemburos om zeven uur 's morgens hun deuren zouden openen.

Vanaf zes uur 's morgens was er al beweging van mensen die graag als eersten hun "plicht" volbracht hadden. Eind maart kan het met name verschrikkelijk heet worden in El Salvador en dan is het werkelijk geen pretje urenlang in de brandende zon te moeten staan aanschouwen. Voor de meeste vroegopstaanders was alle moeite echter vergeefs geweest: de stemburos die om acht uur opengingen waren op een hand te tellen.

In het merendeel van de gevallen begon men er slechts aan tussen tien en elf uur 's morgens en zelfs op enkele plaatsen pas om drie uur 's namiddags. In 89 van de 261 kiesgemeenten werd zelfs helemaal niet gestemd. Reden voor deze wanorde was de in het hele land voelbare activiteit van de 'munchachos' van het FMLN, vooral de onbekwaamheid van de centrale kiesraad en het vaak weinig correcte optreden van de waarnemers van de politieke partijen. Konkreet betekende dit dat de kieskolleges te laat of helemaal niet kwamen opdagen, dat stembussen, stembiljetten of de inkt waarmee de vinger moest gemerkt worden van wie gestemd had, soms met uren vertraging aankwamen. Bovendien was het stemregister niet alleen onvolledig maar ook grotendeels onjuist. Zelf heb ik in de hoofdstad niemand ontmoet die had kunnen stemmen in het stemburo dat overeenstemde met het nummer van zijn pas. Velen moesten bij drie tot vier stemburos in de rij gaan staan om uiteindelijk te horen dat ze ook hier weer niet op het register voorkwamen, en bij gebrek aan openbaar vervoer betekende dit vaak kilometers stappen.

Gevolg van deze chaotische toestand waren TV-beelden van soms kilometerlange rijen aanschuivende mensen, waarbij er herhaaldelijk flauw vielen van de verzengende hitte of onder de voet werden gelopen door hen die hun geduld begonnen te verliezen. De kommentaar die door de TV-reporter gegeven werd liet echter niets van deze warboel vermoeden, er werd gesproken over de prijzenswaardige burgerzin van de salvadoraanen, over de vrijheidswil en de verwerping van het terrorisme. Over de angst voor represailles vanwege leger, politie, doodseskaders en zelfs vanwege het patronaat tegen al wie niet de stempel in zijn pas kon laten zien als bewijs van stemming, wat voor velen de voornaamste motivatie was, om dat toch maar te gaan stemmen, werd in de nationale pers met geen woord gerept. Daarenboven was er een flinke boete beloofd aan al wie het zou riskeren niet te gaan stemmen. En dan is nog niets gezegd over het onder druk zetten van stemplichtigen, het in vele gevallen niet geheime verloop van de stemming, het reeds aanwezig zijn van een aantal stembiljetten in de stembussen bij het opengaan van de stemburos, het

bestrijding van de doodseskaders bijvoorbeeld, en m.b.t. zijn bereidheid tot dialoog met het verzet. En de harden binnen het leger en de oligarchie (die de steun van Reagan in de rug voelen) zullen hem de mogelijkheden om die beloften waar te maken zeker niet op een zilveren schotelletje aanbieden.

John De Decker

(¹) FMLN-FDR: breed oppositiefront dat sinds januari 1980 groeide uit de bundeling van de volgende krachten:

- de vijf grote massaorganisaties,
- de vijf politiek-militaire organisaties (elk verbonden met één van de vorige),
- de belangrijkste onafhankelijke boeren- en arbeidersyndikaten, sinds enige tijd gebundeld in MUSYGES,
- de vakbonden van leraren, vaklieden en technici,
- de MNR; de sociaal-democratische partij,
- de MPSC; de sociaal-kristelijke partij (afgescheurd van de kristendemocratische partij van Duarte),
- het verbond van Salvadoraanse universiteitsstudenten,
- de beide grote universiteiten (één van de staat en één van de jezuïeten),
- de kerk (de progressieve vleugel altans) als waarnemer.

'Florennade' Heibel rond een vredeskaffee in Florennes

Sinds enkele maanden is een groep anti-militaristen uit diverse hoeken van het Vlaamse land drukdoende een vredeskaffee te installeren in Florennes. Dit kaffee zou dan in de toekomst een belangrijk steunpunt kunnen worden, teneinde te kunnen komen tot een vorm van vredeskamp naar buitenlandse model (cfr. Comiso, Woensdrecht, Greenham Common,...) of simpelweg een contactpunt voor vredesactivisten.

Het kaffee 'le Ranch', dat dicht bij de basis ligt en sinds september '83 leegstaat, lijkt zeer wel geschikt. De eerste contacten met de vertegenwoordiger van de brouwerij Christal Alken verlopen in een positieve sfeer. In april is de groep klaar om de contacten te tekenen. Men heeft ondertussen een vzw opgericht en geld ingezameld via renteloze leningen. Op

**ALLE DAGEN
GEOPEND!**

**KORTING
op vertoon van
studentenkaart**

ijschaatsbaan leuven

pirouette

**de fijnste en goedkoopste
ijschaatsbaan
ontspanning**

**Speciale Studentenakties
lees Veto**

waarborg en één maand huur. De brouwerij kan over dit bedrag beschikken van zodra zij het kontrakt met de vzw heeft ondertekend. Als bijkomende blijk van goede wil werd de huur van het overblijvende deel van de maand mei op de rekening van de brouwerij gestort. Vrijdagavond deelt een direktielid telefonisch mede dat men maandag hierover in de direktieraad van de brouwerij zal spreken. Een mogelijke ontruiming van het kaffee is dus niet vóór maandag te verwachten. Een tweetal aktievoerders die zich naar Alken begaven om persoonlijk over deze kwestie te spreken met Bertie Croux, de CVP-lijsttrekker voor de Europese verkiezingen, tevens direktielid van de brouwerij, halen nul op het rekwest. Als ze een eerste keer aanbellen, is Bertie zich aan het 'scheren', en 'mag' men de permap afgeven en een half uur later terugkomen. De tweede keer worden ze gewoonweg niet toegelaten in het huis.

Ontruiming

In een persbericht stellen de aktievoerders dat ze 'steeds sterkere greep van het militaire apparaat op alle terreinen van onze samenleving' niet aanvaarden. 'Niet de militaire overheid maar Alken zelf moet kunnen beslissen of ze al dan niet aan ons verhuurt. We stellen met onze aktie deze chantage aan de kaak'. De vredesbeweging die in haar eisen rond o.m. de niet-plaatsing van de raketten al een hele tijd deskundig wordt zoetgehouden door het militair-politieke spel terzake, kan zich enkel maar opwarmen aan de hardnekkigheid waarmee de vzw Florennade zich het recht bevecht om dit kaffee te kunnen openen in weerwil van de militaire chantage die wordt uitgeoefend.

Op maandag 14 mei volgde dan de ontruiming. Meer dan 20 overvalwagens van de rijkswacht waren present om de klus te klaren. Op het ogenblik van de ontruiming waren er in het kaffee een 12-tal 'militanten' aanwezig. Een drietal andere leden van Florennade werden op het prive-terrein van een arts gearresteerd.

Tegen de onwettigheid van de ontruiming — er was noch een uitdrijvingsbevel van een vrederechter noch een huiszoekingsbevel van een onderzoeksrechter voorhanden — en tegen de onwettigheid van de arrestatie op het genoemde prive-terrein gaat de vzw Florennade zich heden burgerlijke partij stellen.

In kortgeding wordt ook rechtsaktie ondernomen tegen de brouwerij die haar mondelinge overeenkomst om het kaffee te verhuren aan de vzw achteraf heeft verbroken.

In een persbericht stelt de brouwerij Cristal Alken dat de politieke bedoelingen van de vzw niet strookten met de commerciële opties van de onderneming. Door de vzw wordt onder meer sterk vermoed dat de brouwerij heelwat belangen heeft inzake drankverkoop binnen de militaire basis...

Wie kontakt wil opnemen met de vzw Florennade kan dit doen via Tiensevest 118, 3000 Leuven. Wie financieel wil steunen, kan een storting doen op naam van het Anti-Rakettenfonds, 001-1357929-05.

Vredeskaffee. Okee, maar dan ver weg van elke militaire basis... zegt de rijkswacht.

(foto Veto)

DIES IRAE

Giuseppe Bergmans Afrikaans avontuur

De bevrijding van de strip - deel II

Dies Irae is het vervolg op Milo Manara's *Een schrijver op zoek naar zes personages* en speelt zich hoofdzakelijk af op het Afrikaanse kontinent. Opnieuw is de hoofdfiguur Giuseppe Bergman, waarin je met niet teveel moeite een afspiegeling kunt zien van tekenaar Manara zelf, en opnieuw is hij op zoek naar avonturen 'oude stijl' (Een gentleman is alleen geïnteresseerd in hopeloze ondernemingen, dat is bekend, zegt de vertelster over Bergman op een bepaald ogenblik), waarbij zijn leermeester HP, dat staat voor Hugo Pratt, de tekenaar van Corto Maltese, voor wie Manara zijn bewondering niet onder stoelen of banken steekt, hem af en toe terug op het juiste pad van het avontuur brengt, als Giuseppe er weer eens niets van blijkt te begrijpen, vastgeroest als hij is in laat-twintigste-eeuwse denkpatronen.

Manara is als het ware de Italo Calvino van de Italiaanse strip. Hij weigert de dwang, die het vertellen van een verhaal uitoeft te ondergaan. Door het omwisselen van figuren, het inbrengen van vertellers — die overigens konstant zelf hun greep op het verhaal verliezen — het wisselen van tekenstijlen (en dat gaat van het imiteren van Hugo Pratt tot een imitatie van pre-rafaëlitische schilders) en een vaak absurd verhaal zet hij de klas-

sieke verhaalstructuur op zijn kop.

Het grondstramien

Het grondstramien van het verhaal is nochtans relatief eenvoudig. Een punkgroepje heeft een Masai-maagd ontvoerd naar het legendarische hotel Virgoberg, maar hebben daarbij een van de groepsleden achtergelaten bij de Masai. In hun vlucht komen ze Giuseppe Bergman tegen, die hen een lift aanbiedt. Bij een aanrijding met een olifant stranden zij echter midden in de savanne, niet ver van het Masai-dorp. Onwetend van wat Red en zijn liefde hebben uitgespookt, gaat Giuseppe hun jeep ophalen bij de Masai, maar wordt daar gevangengenomen. Als hij de ware toedracht van de zaak verneemt, biedt hij als een ware gentleman aan het meisje terug te brengen binnen de zeven dagen, of anders zelf terug te komen. Dat aanbod wordt aanvaard.

Hij gaat op weg, en verneemt dat het meisje opgesloten zit in het magische hotel Virgoberg, dat gebouwd is op een onstabiele rots, maar door magische krachten blijft staan, zolang het meisje dat in de kerker opgesloten zit, maagd blijft. Die maagd, het Masai-meisje en het meisje dat het verhaal vertelt, blijken uiteindelijk een en dezelfde te zijn... of een zinnebeeld voor het avontuur, het willen ontsnappen aan de sleur van het dagelijkse geburokratiseerde westerse leven, dat Giuseppe Bergman najaagt. Maar het verdere verloop van het verhaal is onmogelijk na te vertellen.

Avenue-achtig

De strips van Manara zijn een lust voor het oog, al moet hier wel gezegd dat er een zekere vermoedelijkheid op-

Boekbespreking

Voor wie het nog niet begrepen heeft

De laatste jaren komen er heel wat publicaties op de markt die inspelen op de situatie van de werklozen. Verschillende vakbonden en ook de krant met informatie op uw niveau hebben hun brosjurtjes waarin uitgelegd wordt hoe men bij het solliciteren te werk kan gaan. Recent is er ook een uitgebreider boek op de markt gebracht dat op deze 'behoefte' inspeelt. Deze heuglijke gebeurtenis ging gepaard met de nodige barnumreklame. Het betreft met name een naar de Belgische situatie bewerkte vertaling van een Amerikaanse 'bestseller' (ook dit is dus Belgisch). Omdat er binnen afzienbare tijd weer enkele tienduizenden op de doppersmarkt gegooid worden, staan wij bij het afsluiten van deze jaargang even stil bij dit fenomeen.

Het eerste wat opvalt is de titel van het boek: werk maken van werk zoeken. Je weet het dus van nu af aan, werk zoeken is een heus beroep. Deze slogan wordt dan ook alle er aangedaan. In drie delen worden respectievelijk de zelfkennis, de planning en het uiteindelijk solliciteren besproken en dit alles in de vorm van (jawel hoor) een werkboek. Het ene schema volgt het andere. Van een vaardigheden- en interesse-matrix tot planningsformulieren voor interviews. Doppers (of moeten we sollicitanten zeggen) moeten blijkbaar een hele administratie samenstellen.

De grondidee van waaruit het boek vertrekt, bestaat erin dat men de beste manier moet vinden waarop men zichzelf kan verkopen. Vandaar ook het uitgebreide zelfonderzoek. Uit dit zelfonderzoek moet dan blijken voor welke job je eventueel geschikt bent. Maar vooraleer hieraan begonnen wordt, moet eerst een actieve houding

treedt bij de orgie van beelden die je als het ware in de strot geramd worden. Zo houdt Manara er nogal uitdrukkelijk van erotische scènes te etaleren, en het zal dan wel in zijn kraam passen om te beweren dat hij het hiermee heeft over de lamentabele staat waar de westerse seksualiteit (om van echte erotiek dan nog maar te zwijgen) verkeert, maar dat verheldert helemaal niet waarom alle vrouwen die hij ten tonele voert een 'Avenue'-achtige, geprefabriceerde schoonheid uitstralen, ook die vrouwen die in de natuurstaat leven en dus als het ware onbezoedeld zijn, en precies dat vleugje eigens missen dat de suggestie van het 'teloor gegane' moet opwekken. Het wordt niet duidelijk of deze tekeningen een behendig jongleren met de stereotiepe afbeeldingen van de laat-twintigste-eeuwse vrouw (zoals op reclameborden e.d. wel meer aan te treffen) zijn, of gewoon een nogal charmante uitbeelding van een aantal stereotiepe 'wet dreams'.

En dat is dan ook misschien de fundamentele kritiek die te leveren valt op het werk van Manara. Wie zijn vorige boeken met Giuseppe Bergman gelezen heeft, merkt dat zijn verhaalstechniek wat uitgemolken geraakt, en dat ook de thema's in een aantal varianten blijven terugkomen, zonder ooit zichzelf te verhelderen. Het ziet er soms naar uit dat Manara al even vervreemd is als zijn hoofdfiguur, op een modieuze, niet op een lucide wijze, en dat noch Manara, noch Giuseppe Bergman, ooit een Hugo Pratt zullen worden.

Manara heeft een en ander opgemerkt, maar hij weet zelf blijkbaar niet te goed wat. Zijn 'kritiek' op konsumptiesamenleving mondt uit in een klakkeloze imitatie ervan, door in een eindeloze stroom beelden te consumeren zonder op hun betekenis in te gaan. En daar kan je deelgenoot van worden. Intelligent amusement.

Pieter T'Jonck

en aangepaste strategie bijgebracht worden. Een belangrijke topic is hier het onderkennen van de 'verborgen arbeidsmarkt'. Hieronder worden verstaan de mogelijks vrijkomende plaatsen in een of ander bedrijf, nog vooraleer een echte vakature is uitgeschreven. Het komt er met andere woorden op aan om de andere voor te zijn. En zo gaat het het hele boek door. Blijkbaar kan men wel aan werk geraken als men maar voldoende principes overboord gooit.

Karikatuur?

Het boek als een karikatuur van de hand doen is wellicht overdreven, maar toch is het opvallend hoe weinig er wordt ingegaan op de reële problemen van werklozen zoals ontmoediging, doppersziekte en dergelijke (voor uitgebreide informatie, zie onder andere de speciale Veto-katern naar aanleiding van de jongerenmars, d.d. 10 mei 1984). Ook het structurele aspect van de werkloosheid wordt in een handomdraai van de hand gedaan. In de inleiding wordt daar wel op gewezen (maar wie leest er nu een inleiding van een boek) maar tevens wordt er op gewezen dat men zich daar niet op blind mag staren. Belangrijker is dat jij (jawel beste lezer) aan werk geraakt. De manier waarop is een andere zaak.

Toch zijn er ook wel leuke dingen te lezen. Voor wie het nog niet mocht weten (en blijkbaar zijn er zo nog veel studenten): de eenmaal gekozen studierichting hoeft geen dwangbuis te zijn. Vaardigheden en interesses zijn soms van veel groter belang. Of hoe je het eens van de andere zijde hoort dat werk vinden in uw branche veelal een illusie is, maar ja, het hangt er gewoon van af wie iets zegt voor men het gelooft.

Ook leuk zijn de appendices waar nuttige adressen gegeven worden zoals plaatsings- en bijscholingsdiensten,

werkgeversfederaties en beroepsverenigingen en dergelijke meer. Maar of men daarvoor zoveel geld moet neerdoeken (ongeveer 500 fr. voor 214 blz) is zeer de vraag. De prijs doet trouwens nog vragen rijzen of dit boek wel bestemd is voor een doppersbeurs. Heel wat concrete voorstellen zijn in deze optiek eveneens bedenkelijk. Welke langdurige werkloze kan zich de aanschaf van al de geciteerde tijdschriften, kranten en andere informatie financieel permitteren?

Positief denken

Verder zijn de 'concrete' voorbeelden uit de praktijk gegrepen vooral gebaseerd op mensen die al eens werk gehad hebben of die een interessante thesis gemaakt hebben, die nauw aansluit bij de bedoelde job. Dit laatste valt nog te plaatsen onder de 'gepaste vaardigheden en interesses' van waaruit de sollicitant moet vertrekken. De vraag is echter hoeveel 'interessante' thesen er gemaakt worden. Met andere woorden: in hoeveel gevallen betreft het maar een onderdeel van een onderdeel van een onderzoek waar de betreffende prof mee bezig is?

Maar ja, men moet 'positief denken', anders lukt het zeker niet, dat is de globale indruk die men krijgt van het boek. Met een glimlach kan men dus tegen de hogervermelde prijs ingeleid worden in de geheimen van het goed solliciteren. Met een even-grote glimlach is het voor de geïnteresseerde wellicht meer aangewezen het boek nu reeds (op kosten van pa en ma) te verwerven, binnen enkele maanden zal het dopgeld daarvoor niet meer volstaan. Werkloosheid kreeft dan toch nog werk (en winst) voor sommigen, als dat geen positief denken is...

Dirk De Naegel

Werk maken van werk zoeken; een praktische handreiking voor creatieve sollicitanten, Kluwer, 1983, 124 blz.

le vindt de adressen van de ASLK-agentschappen in de Gouden Gids, rubriek "Banken"

ASLK

VERSTANDIGE STUDENTEN
OPENEN EEN ZICHTREKENING BIJ DE ASLK.

Jan Stasstraat 14-16
Naamestraat 166
Fonteinstraat 73
Tienestraat 216
Naamesteenweg 142, Heverlee
Naamesteenweg 163, Heverlee
Tervuursesteenweg 190-196, Heverlee
Tienesteeweg 94, Heverlee

